

**อาชญากรรม
ของ
คริสเตียน**

อาชญากรรมของคริสเตียน

แปลและเรียบเรียงจากเรื่อง

MISSIONARY MESSAGES

ของ เอ.บี.ซิมพ์สัน

โดย

ธีระ เจนพิริยประยูร

พิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์

นครหลวงฯ, 4

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์จักร์ตนิทวงศ์ 367/18-19 สามแยกไฟฉาย นครหลวงฯ
นายเล็ก ไชยเทิดธรรม ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. 2515 โทร. 671145

คำนำ

หนังสือ อาชญากรรมของคริสเตียน เล่มนี้ เป็นผลงานส่วนหนึ่งของ ศาสนาจารย์ เอ.บี.จิมพ์สัน ซึ่งเป็นคริสเตียนคนสำคัญคนหนึ่ง ผู้มีความมุ่งมั่นในอันที่จะรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง จากความมุ่งมั่นอย่างจริงจัง ในอันที่จะเห็นพระกิตติคุณของพระเจ้าเผยแพร่ออกไปทั่วโลกนี้เอง จึงทำให้ท่าน รมรงค์ เพื่อการนี้อย่างแข็งขัน ทั้งในด้านสิ่งตีพิมพ์และการเทศนาด้วยวาจา จนเป็นที่ยอมรับนับถือกันอย่างกว้างขวาง และในที่สุดก็ได้ริเริ่มก่อตั้ง คณะ ซี.เอ็ม.เอ ขึ้น

ในบรรดางานเขียนจำนวนมากของท่าน หนังสือเรื่องอาชญากรรมของคริสเตียนนี้ เป็นงานอีกชิ้นหนึ่งซึ่งเป็นการเตือนสติของคริสเตียน และผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าเป็นอย่างดีว่าขณะที่เราชี้หน้าสั่งสอนหรือตักเตือนคนอื่นนั้น เราชี้เขาแต่เพียงนิ้วเดียว ส่วนอีกสามนิ้วนั้นย้อนกลับมาชี้ที่ตัวของเราเอง เป็นการเตือนเราไปในตัวเช่นกัน แต่เรายังคงมองข้ามหรือไม่คาดคิดถึงความจริงข้อนี้ จึงไม่อาจจัดข้อบกพร่องต่าง ๆ ของเรา ให้ได้สมเจตนารมณ์ของพระเจ้าได้

บางที หนังสือเรื่อง อาชญากรรมของคริสเตียนเล่มนี้ จะช่วยให้เราทั้งหลายได้สำนึกว่า อาชญากรรมที่อุกฉกรรจ์ที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ นั้น ไม่ใช่อะไรอื่นที่ไหน หากแต่เป็นความบกพร่องของคริสเตียน ที่เลินเล่อ หรือเฉยเมย ต่อการนำจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก ให้หันมาพึ่งพิงในพระเจ้านั่นเอง

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

บทที่ 1 ภาวะฉุกเฉินแห่งการประกาศ	6
บทที่ 2 แบบแผนการประกาศในพระคริสตธรรมใหม่	12
บทที่ 3 ผู้ประกาศแบบต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมใหม่	22
บทที่ 4 อาชญากรรมของคริสเตียน	30
บทที่ 5 เหตุผล 21 ประการ	36

บทที่ 1 ภาวะฉุกเฉินแห่งการประกาศ

“จงซื้อโอกาสมาใช้ เพราะบัดนี้เป็นเวลาที่ชั่ว” (เอเฟซัส 5:16)

“แต่ข้าพเจ้าจะคอยอยู่ในเมือง เอเฟซัส... ด้วยว่ามีประตูเปิดไว้กว้างขวางและมีการซึ่งน่าจะเกิดผลสำหรับข้าพเจ้าที่นี่ และทั้งมีคนขัดขวางเป็นอันมาก” (1 โครินธ์ 16:8-9)

ภาวะฉุกเฉิน หมายถึงภาวะที่มีเหตุจำเป็นที่สุด ซึ่งจะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งทันที จะชักช้าไปไม่ได้ เป็นภาวะซึ่งอยู่ในระหว่างความเป็นกับความตาย เช่น อุโมงค์ใต้ดินในเหมืองแร่พังทลายลงมา มีคนงานชุดแร่จำนวนร้อยอยู่ในอุโมงค์นั้นโดยไม่มีทางรู้ได้ว่าพวกเขาจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร หน่วยกู้ภัยพยายามทุกวิถี ขุดหาทางลงไปสู่อุโมงค์นั้นอย่างเร่งด่วนที่สุด

หรือเมื่อมีสัญญาณขอความช่วยเหลือจากเรือลำหนึ่ง ในกลางมหาสมุทร ซึ่งบรรทุกคนโดยสารเต็มลำเรือแจ้งว่า เรือกำลังจะจม คนทั้งเรือกำลังจะพินาศ หน่วยกู้ภัยที่ริมฝั่ง รีบส่งเครื่องบินและเรือไปช่วยทันที นี่แหละคือสภาวะแห่งความฉุกเฉิน

ในภาวะฉุกเฉินเหล่านี้ ใครเล่าจะกล่าวหาได้ว่า บุคคลที่ออกไปทำหน้าที่บำบัดทุกข์ด้วยใจที่เร่าร้อนเหล่านั้น เป็นคนใจร้อนเกินไป หรือเป็นคนบ้าคลั่ง ไม่มีใครกล่าวเช่นนั้นอย่างแน่นอนในทางตรงกันข้ามคนที่เสียดสีเหล่านั้น มีแต่ได้รับการชมเชย และได้รับเกียรติอย่างสูง ทำให้ผู้ที่เห็นแก่ตัวต้องอับอายขายหน้าแทน

แต่มีภาวะฉุกเฉินอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งร้ายแรงกว่าภาวะฉุกเฉินที่เกิดจากอุบัติเหตุ หรือภัยพิบัติทั่วไปคือ ภาวะฉุกเฉินในการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แก่มวลชนทั่วโลก การประกาศพระกิตติคุณ มิใช่เป็นเพียงสิทธิพิเศษ หรือหน้าที่รับผิดชอบของคริสเตียนเท่านั้น มิใช่ขึ้นอยู่กับโอกาสแต่อย่างเดียวแต่เป็นข้อผูกมัด ที่บังคับให้คริสเตียนต้องเป็นพยานและประกาศ พระเจ้าตรัสเตือนไว้ว่า “จงซื้อโอกาสมาใช้” นั้นหมายถึงการใช้ทุกเวลาทำให้เป็นประโยชน์ “เพราะว่าบัดนี้เป็นเวลาที่ชั่ว”

เหตุที่กล่าวว่า การประกาศเป็นเรื่องฉุกเฉินซึ่งเราต้องกระทำอย่างเร่งด่วนที่สุด ก็เพราะ

1. ปัญหาที่ร้ายแรง แห่งความหลงหายไปในความผิดบาปของมนุษย์

ท่านอาจได้ยินปัญหาที่ร้ายแรงต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเช่น ปัญหาการศึกษา ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจของประเทศและของส่วนบุคคล ปัญหาทางด้านกฎหมาย ปัญหาการระบาดของโจรผู้ร้าย ปัญหาการคอร์รัปชัน ปัญหาสังคม ปัญหาความสงบสุขของประเทศ ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้แม้จะร้ายแรงเป็นที่น่าวิตกและกระทบกระเทือนต่อสวัสดิภาพของประชาชนโดยทั่วไป แต่ก็ยังเทียบไม่ได้กับปัญหา

ความฉุกเฉินเกิดขึ้นเมื่อใด ย่อมหมายถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ความรักความเมตตาและความเร่งรีบเมื่อนั้น

แห่งความหลงหายไปในความผิดบาปของมนุษย์ เพราะปัญหาความผิดบาปนี้ เกี่ยวข้องกับ
ความเป็นและความตายเป็นนิรันดร์ของมนุษย์ และกระทบกระเทือนถึงคนทุกชั้น ทุกวรรณะ ในทุก
ยุค ทุกสมัย พระเยซูตรัสว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน ผู้นั้นจะได้
ประโยชน์อะไร” (มาระโก 8:36)

2. คนจำนวนมากกำลังสูญเสียชีวิตไป โดยไม่ได้รับความรอด

ในเพลง “โอ ชาวซีโอนจงรีบ” มีข้อหนึ่งกล่าวว่า
ดูเถิด ชาวโลกเป็นหมิ่นเป็นแสนตกเป็นทาส
เขาถูกขังไว้ในคุกมืดแห่งความบาป
ใครอาสาไปบอกว่า พระคริสต์ทรงปล่อยได้
โดยพระองค์ยอมตาย เราจึงหลุดเป็นไท

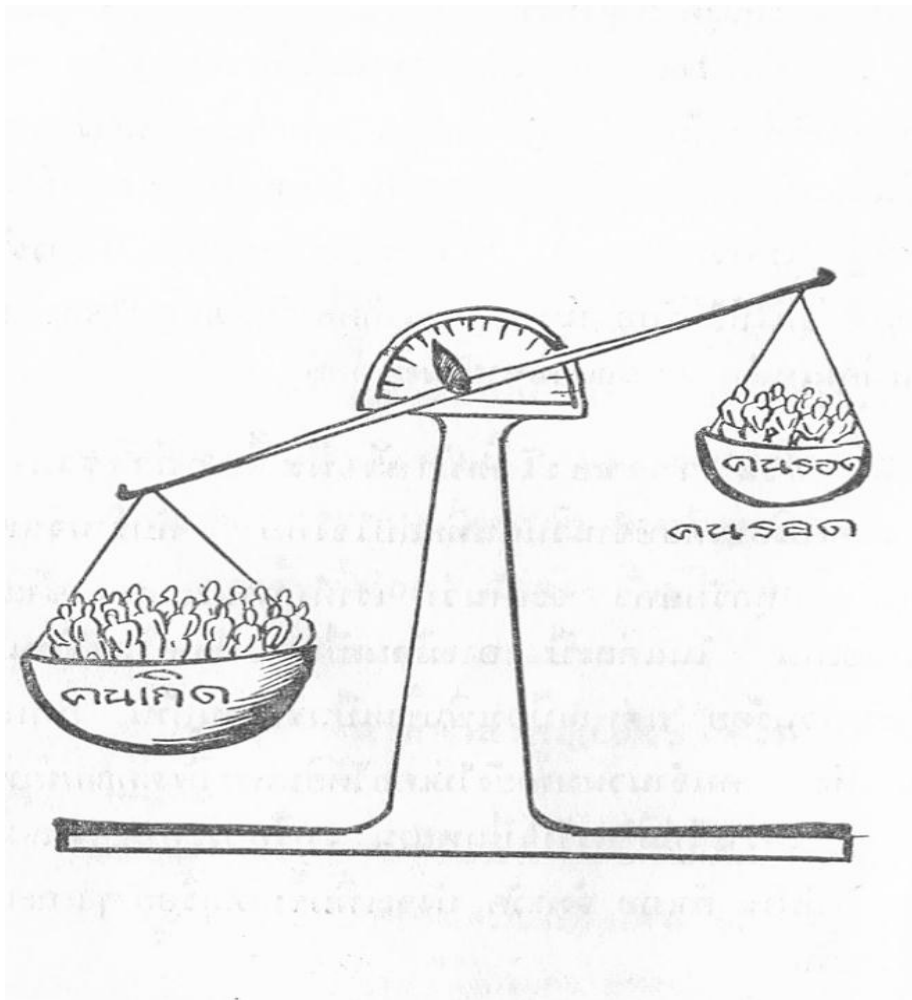
เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเห็นกลุ่มชน ซึ่งจะต้องพบความพินาศ โดยไม่มีผู้ใดบอกทางแห่งความรอดให้พวกเขา รู้ พระทัยของพระองค์ก็ท้อแท้ด้วยความเมตตา และความสงสาร พระองค์ตรัสว่า “การเกี้ยวนี้ เป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนทำการยังน้อยอยู่” (มัทธิว 9:37) ถ้าเราปรารถนาจะมีส่วนในการช่วยกลุ่มชนเหล่านี้ให้ได้รับความรอด เราก็ต้องรับผิดชอบในการเป็นพยานแก่คนเหล่านั้น ขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่

3. ประชากรของโลกกำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคนที่กลับใจใหม่ กับจำนวนพลเมืองที่เพิ่มขึ้นทุกวันแล้ว จะเห็นว่า เราทำการประกาศล่าช้าและน้อยเหลือเกิน ในแต่ละปี อาจมีคนเป็นสมาชิกคริสตจักรเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนร้อย แต่พลเมืองเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนล้าน ในหลายที่หลายแห่ง คนจำนวนมากยังไม่เคยได้ยินพระกิตติคุณ แม้เพียงครั้งเดียว เพราะไม่มีใครไปเป็นพยาน หรือประกาศ พลเมืองในแต่ละหมู่บ้าน อำเภอ จังหวัด ยังจะเพิ่มขึ้นอีกเรื่อย ๆ และเพิ่มรวดเร็วยิ่งขึ้น

4. ผู้สอนผิด ๆ มีจำนวนเพิ่มขึ้น

การประกาศพระกิตติคุณของคริสเตียน เป็นที่ประทับใจของพวกเขาสอนผิด ๆ และผู้นับถือศาสนาอื่น ๆ มาก บุคคลเหล่านั้นจึงได้พยายามเลียนแบบวิธีการประกาศสั่งสอนของคริสเตียนจนกลายเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวยิ่ง เมื่อศาสนาอื่นกำลังปรับปรุงตัวในการเผยแพร่ลัทธิคำสอนของเขาอย่างรีบด่วนเช่นนี้ จึงเป็นภาวะฉุกเฉินที่คริสเตียนจะต้องรีบประกาศพระกิตติคุณ

ความแตกต่างระหว่างคนเกิด กับคนที่ได้รับความรอดน่าจะเป็นเครื่อง
กระตุ้นเตือนคริสเตียนให้กระตือรือร้นในงานของพระเจ้าเป็นอย่างดี

5. พระเจ้ากำลังเปิดประตูให้เราประกาศพระกิตติคุณอย่างกว้างขวาง

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของคริสเตียนหลายคน โดยการเปิดโอกาสให้แก่คริสเตียน ทำการ
ประกาศพระกิตติคุณอย่างเต็มที่ นอกจากนั้น พระวิญญูณบรสิฐที่ยังทรงทำการทั่วไปในประเทศของ
เรา ทำให้จิตใจของคนจำนวนมาก รู้สึกหิวกระหายอยากพบความจริง ถ้าเราไม่รีบนำให้เขารู้จักพระเยซู
คริสต์ในขณะนี้ เขาอาจไปยึดถือสิ่งอื่น ซึ่งคิดว่าจะให้คำตอบแก่ชีวิตของเขาพระเจ้ากำลังทรงอวยพระ
พรการประกาศพระวามะของพระองค์ทำให้มีคนกลับใจใหม่มากขึ้นอย่างผิดปกติ ประตูที่เปิดกว้างอยู่
นี้อาจจะปิดลงสักวันหนึ่ง เมื่อถึงวันนั้น เราจะไม่มีอิสระเสรีภาพเหมือนที่มีอยู่ในปัจจุบันอีก

6. หมายสำคัญแห่งการเสด็จกลับมา ของพระเยซูคริสต์

พระเยซูตรัสว่า พระกิตติคุณของพระองค์จะต้องประกาศไปทั่วโลก ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมา หากเราปรารถนาจะให้พระเยซูคริสต์เสด็จมาเร็วเท่าไร เราก็ต้องรีบประกาศพระกิตติคุณเร็วยิ่งขึ้นเท่านั้น เหตุการณ์ทั่วไปในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ทำให้เราปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะเห็นพระเยซูเสด็จกลับมาโดยเร็ว ขณะนี้แม้เรารับใช้พระเจ้าอย่างสุดความสามารถ แต่ก็มีได้เห็นผลดังที่เราปรารถนาทุกประการ สภาพของคริสตจักร และสภาพของสังคมในสมัยก่อนเป็นอย่างไร สมัยนี้ก็ไม่มีอะไรผิดแผกแตกต่างกันมากนัก เราไม่สามารถทำความดีให้แก่สังคมได้อย่างครบถ้วน และเราเองก็ไม่ดีครบถ้วน มีแต่การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่จะแก้ไขปัญหามาได้ทุกอย่าง

มีเรื่องหนึ่งเล่าว่า จิตรกรคนหนึ่ง พยายามวาดภาพอันวิจิตรพิสดารที่เกิดขึ้นในห้วงนึกคิดลงบนผืนผ้าของเขา เขาเอาใจจดจ่อวาดภาพนั้นเป็นเวลานาน แต่ก็ไม่สามารถวาดได้ดังที่เขาปรารถนา เขารู้สึกท้อใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ไม่อาจวาดภาพให้ครบถ้วนบริบูรณ์ได้เขาได้เขียนข้อความแสดงความท้อแท้ของเขาไว้ในสมุดบันทึกประจำวัน ในคืนวันนั้น อาจารย์ผู้อาวุโสของเขาได้เข้ามาในห้องวาดภาพของเขา ขณะที่จ้องดูภาพซึ่งศิษย์วาดค้างไว้ ก็เข้าใจถึงความคิดและความปรารถนาทุกอย่างของศิษย์ อาจารย์ผู้อาวุโสจึงหยิบพู่กันที่วางอยู่ข้าง ๆ ขึ้น ตบแต่งส่วนที่บกพร่องของภาพนั้นให้เรียบร้อยแล้วออกจากที่นั้นไปอย่างเงียบ ๆ เมื่อจิตรกรหนุ่มกลับมาถึงห้องวาดภาพก็ต้องตกตะลึง ที่เห็นภาพอันสวยงามในห้วงนึกคิดของเขา ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นภาพวาดบนผ้าใบอย่างสมบูรณ์แบบ พลันน้ำตาของเขาก็พร่างพรูออกมาและร้องว่า “ไม่ใช่ใครอื่น ท่านอาจารย์เท่านั้นที่สามารถทำได้เช่นนี้”

ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา พระองค์จะทรงทำให้การทำงานซึ่งเราทำค้างค้างอยู่ให้เสร็จสิ้นบริบูรณ์ในวันนั้น คนทั้งโลกจะเข้าใจแผนการของพระเจ้า และทุกอย่างจะกลับคืนมาสู่สภาพที่สมบูรณ์ พระเยซูคริสต์กำลังรอคอยเราพระกิตติคุณของพระองค์แผ่ไปถึงทุกคนทุกแห่งเมื่อใดพระองค์ก็จะเสด็จมาเมื่อนั้น

ข้อพระธรรมอีกข้อหนึ่งซึ่งเราอ้างในเบื้องต้น กล่าวถึงท่าทีของคริสเตียนซึ่งควรมีต่อภาวะฉุกเฉินแห่งการประกาศ อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าจะคอยอยู่...ช่วยว่ามีประตูเปิดไว้กว้างขวาง...ทั้งมีคนขัดขวางเป็นอันมาก” การ คอยอยู่ ของอาจารย์เปาโล เน้นให้เราเข้าถึง ความตั้งใจและความกล้าหาญซึ่งเราควรมีในการประกาศกิตติคุณ เพราะแม้ว่าประตูแห่งการประกาศพระกิตติคุณจะเปิดไว้กว้าง

มาก แต่ขณะเดียวกันท่านก็พบอุปสรรค และความทุกข์ลำบากนานาประการ เราต้องการคนที่มีความตั้งใจแน่วแน่ เข้มแข็งดุจดวงดาว ซึ่งส่องแสงอยู่เป็นนิรันดร์ มิใช่จุ่มเม็ดฝนที่โปรยลงมาอย่างกะปริบกะปรอยเป็นครั้งคราว เราต้องการคนที่สามารถยืนหยัดมั่นคง จุททหารกล้าที่ยืนหยัดสู้ในท่ามกลางเปลวเพลิงและควันสงครามจนกว่าชีวิตจะหาไม่ มิใช่คนที่มีความหวังที่เลื่อนลอย

ก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง มีการสงครามครั้งหนึ่งเกิดขึ้นระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส เรียกว่า สงคราม วอเตอร์ลู ซึ่งประวัติศาสตร์โลกต้องจารึกไว้ ในสงครามครั้งนั้น หน่วยทหารสก็อตซึ่งอยู่ฝ่าย อังกฤษ ได้นำชัยชนะมาสู่ฝ่ายของตน โดยการยึดและรักษาจุดยุทธศาสตร์ไว้ตลอดเวลาแห่งการสู้รบที่ คุเดียด และนำสะพรึงกลัว ทหารที่อยู่ได้บังคับบัญชาได้ขออนุญาตผู้บังคับบัญชาหลายครั้งให้ถอยและ ทิ้งจุดยุทธศาสตร์นั้นเสีย แต่ทุกครั้งก็ได้รับคำตอบว่า “จงยึดมั่นอยู่ที่นั่น” จนในที่สุดทหารได้บังคับ บัญชาเห็นความเด็ดเดี่ยวของผู้นำ จึงกล่าวว่า “ท่านจะพบเราทุกคนอยู่ที่นั่น” เมื่อสงครามวอเตอร์ลูสงบ ก็พบว่าทหารเหล่านั้นทุกคนอยู่ที่นั่นจริง ๆ แต่อยู่ในสภาพที่บอบช้ำและไร้ชีวิตชัยชนะครั้งนี้เกิดขึ้นได้ ก็เพราะการสู้อย่างไม่ถอยของทหารหาญเหล่านี้

คริสเตียนบางคนเริ่มต้นรับใช้พระเจ้ามาด้วยดี แต่น่าเสียดายเหลือเกิน ที่เขาไม่ “รอคอย” หรือ ยึดมั่นต่อไป เมื่อพบอุปสรรคและความยากลำบาก ทำให้งานที่ทำไปแล้วล้มเหลว ขอพระเจ้าทรงช่วย ให้เราเห็นภาวะความฉุกเฉิน ที่เราจะต้องรีบประกาศพระกิตติคุณ ให้เรามีจิตใจที่มั่นคงแน่วแน่ มีความ กล้าหาญ ที่จะเผชิญกับอุปสรรคทุกอย่าง สามารถพุดกับพระเยซูคริสต์ และทำตามพระบัญชาของ พระองค์ดูจทหารหาญเหล่านั้นว่า “เราจะอยู่ที่นั่น จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา”

บทที่ 2 แบบแผนการประกาศในพระคริสตธรรมใหม่

“ท่านบุตรมนุษย์เอ๋ย ให้วิหารนั้นปรากฏแก่เรือนอิสราเอลและให้เขาทั้งหลายอายุเพราะความชั่วลามกของเขา และให้เขาวัดสถานนั้น และถ้าเขาทั้งหลายอายุเพราะสิ่งทั้งปวงที่เขาได้กระทำ ให้เขาเห็นสถานทั้งแบบอย่างวิหารนั้น และประตูทั้งหลายที่เข้าออกแห่งวิหารนั้น และสถานทุกอย่างและบัญญัติทั้งปวงแห่งวิหารนั้น” (เอเสเคียล 43:10, 11)

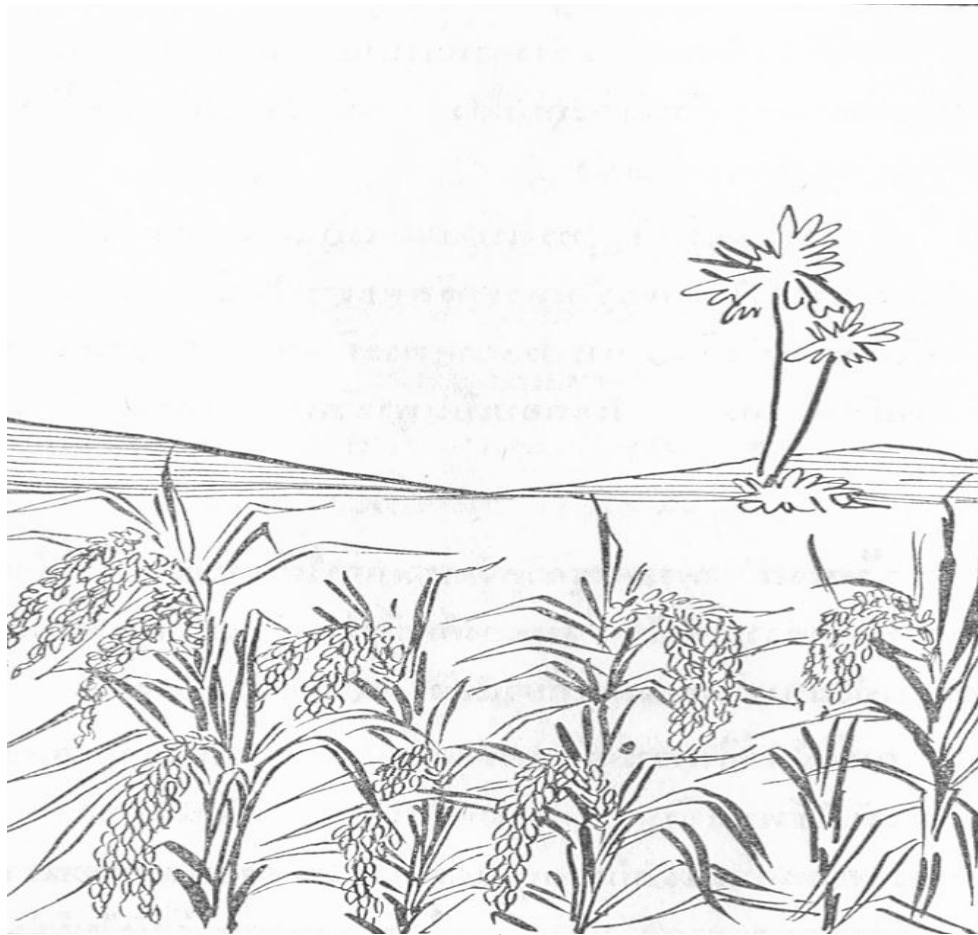
เมื่อพระเจ้าตรัสถึงวิหารซึ่งจะสร้างบนภูเขาโมริอา พระองค์ได้ทรงบอกให้ทราบถึงแบบแผนของพระวิหารนั้น อย่างละเอียดถี่ถ้วน เหมือนดังที่พระองค์ได้ทรงสำแดงแบบแผนของพลับพลาให้แก่โมเสส บนภูเขาซีนาย และสั่งให้โมเสสสร้างพลับพลาตามแบบแผนที่พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นทุกประการ

พระวิหารบนภูเขาโมริอา ซึ่งท่านเอเสเคียล กล่าวไว้ เล็งถึงพระวิหารฝ่ายวิญญาณจิต ซึ่งประกอบด้วยคนทั้งหลาย ซึ่งได้รับการไถ่ให้พ้นจากความผิดบาปแล้ว โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นรากฐานของวิหารนี้ พระเจ้าทรงให้แบบแผนของการสร้างพระวิหารไว้ เพื่อไว้เราทำการก่อสร้างตามแบบแผนนั้นทุกประการ การไม่ปฏิบัติอย่างครบถ้วนและถูกต้อง จะนำความล้มเหลวมาสู่การก่อสร้างของเราอย่างสิ้นเชิง

พระเยซูคริสต์ ทรงเปิดเผยแบบแผนการสร้างพระวิหารใหญ่ของพระเจ้าให้แก่เราในพระคริสตธรรมใหม่ อันเป็นแบบอย่างซึ่งเราต้องยึดถือในการประกาศพระกิตติคุณ เพื่อนำคนให้กลับใจบังเกิดใหม่ ประกอบเป็นพระวิหารของพระเจ้าให้สำเร็จบริบูรณ์

ขั้นแรก พระเยซูคริสต์ทรงบอกให้เราองค์ที่ “ท่องนา” ด้วยความคิดความเข้าใจ พระองค์ตรัสว่า “จงลืมนามองดูนาเถิดเพราะว่าท่องนาเหลือถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” (ยอห์น 4:35)

การเข้าใจถึงความต้องการของมนุษย์ เป็นรากฐานสำคัญแห่งการรับใช้พระเจ้า แต่จะมีคริสเตียนสักกี่คนที่มองเห็นความต้องการของคนอื่น เรามักคิดถึงแต่ตัวเราเองครอบครัวของเรา หรือคริสตจักรของเรามากกว่าคิดถึงคนอื่นอีกจำนวนมาก ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า สายตาของเราสั้นเกินไป ถูกจำกัดเฉพาะในวงแคบ ๆ ภายในกลุ่มของเรา คณะของเรา จนมองไม่เห็นคนอื่นอีกหลายล้านซึ่งกำลังพินาศ เรา

ข้าวสุกเหลืองอร่ามออกอย่างนี้แล้วยังจะผลัดวันประกันพรุ่งอีกหรือ

ทุ่มเทเงินไปกับการขยายขยายกิจการของคณะ การตั้งคริสตจักร เพื่อประดับบารมีของชนกลุ่มหนึ่ง มากกว่าการประกาศเพื่อให้นักกลับใจบังเกิดใหม่

จง “ลืมหามองดูนา” ดังที่พระเยซูคริสต์ตรัสเถิด คนจำนวนกว่าสามสิบล้านคนในประเทศของเรา มีผู้ที่รู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงสักกี่คน มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐในท้องที่ที่แห้ง มีโบสถ์ตั้งขึ้นกี่หลัง

พระเยซูตรัสว่า อย่างกล่าวว่า “อีกสี่เดือนฤดูเกี่ยวข้าวจะถึง” มิใช่หรือ? ฉะนั้นเราจึงต้องประกาศให้นักชู้อายุของเรานี้ทราบถึงพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ เพื่อชักนำให้เขาได้พบความรอด เราจะผลัดวันประกันพรุ่งไม่ได้ คริสเตียนในยุคนี้จะต้องรับผิดชอบคนในยุคนี้ ถ้าคริสเตียนในยุคนี้ ไม่ประกาศพระกิตติคุณให้แก่คนในยุคเดียวกัน จะไม่มีใครประกาศพระกิตติคุณให้แก่เขาได้อีก

“ห้องนากำลังเหลืองอร่าม” ประตูแห่งพระกิตติคุณกำลังเปิดกว้างอยู่ คนจำนวนมากยังไม่ได้รับความรอด ขอพระวิญญูณบริสุทธ์ทรงคลไจเรา ให้เราเห็นและเข้าใจถึงความต้งการนี้ ทำให้เรานึกถึง

ชื่อของบางคนที่เราสามารถเป็นพยานให้เขาฟังได้ และอย่าให้เรามีความสุขใจ จนกว่าเราจะได้เป็นพยานแก่คนนั้น ๆ แล้ว

ขั้นที่สอง อธิษฐาน พระเยซูตรัสว่า “การเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนทำการยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอต่อเจ้าของการเกี่ยวนั้น ให้ใช้คนทำการหลายคนไปในการเกี่ยวของพระองค์” (ลูกา 10:2)

หากเรามองดูที่ “พื้เนา” อันกว้างใหญ่ไพศาล แล้วเปรียบเทียบกับผลแห่งการประกาศพระกิตติคุณในปีที่ผ่านมา ๆ มา เราอาจรู้สึกท้อแท้ใจก็ได้ พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ได้แผ่เข้ามาในประเทศไทยหลายร้อยปีแล้ว เข้ามาตั้งแต่ครั้งสมเด็จพระนารายณ์มหาราช จนกระทั่งบัดนี้มีคริสเตียนเพียงกระหิบมือเดียวทำไมจึงเป็นเช่นนี้

ถ้าเราศึกษาประวัติศาสตร์ของคริสตจักรในศตวรรษแรก จะเห็นภาพที่แตกต่างกับสมัยนี้มาก สมัยนั้นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งชั่วอายุคนเท่านั้น อาจารย์เปาโลและเพื่อนร่วมงานของเขาก็สามารถประกาศพระกิตติคุณ จนมีกลุ่มคริสตเตียนเกิดขึ้นเกือบทุกแห่งในโลกเป็นที่รู้จักกันดีของคนในสมัยนั้น ทำไมจึงเกิดผลดีเช่นนั้น? คำตอบง่าย ๆ คือ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้ทรงร่วมงานกับพวกเขา แท้จริงในสมัยนั้น ไม่มีอุปกรณ์การประกาศที่ทันสมัยดังที่พวกเราใช้อยู่ในปัจจุบัน พวกเขาไม่มีเครื่องขยายเสียง วิทยุ โทรทัศน์ ไม่มีรถยนต์ เรือยนต์ หรือรถไฟ สำหรับเป็นพาหนะ ไม่มีเงินอุดหนุนก้อนใหญ่จากคริสตจักรหรือองค์กรใด ๆ แต่พระเจ้าทรงทำให้สิ่งที่มีอยู่ขณะนั้นเกิดประโยชน์มากที่สุด ในการออกเดินทางประกาศเพียงครั้งเดียว อาจารย์เปาโลสามารถเดินทางประกาศทั่วประเทศกรีก และวางรากฐานอันมั่นคงแก่คริสตจักรในศตวรรษต่อ ๆ มา

จงรับใช้พระเจ้าอย่างเต็มกำลังเสียแต่วันนี้
เพื่อเก็บเกี่ยวบำเหน็จรางวัลในวันหน้า

ทำไมพระเจ้าจึงทรงร่วมมือกับอาจารย์เปาโล และคริสเตียนในสมัยนั้นมากเช่นนี้หรือ? ก็เพราะคนในสมัยนั้นเอาใจใส่ต่อการอธิษฐาน เราต้องไม่เพียงแต่เป็นพยานและประกาศด้วยปากเท่านั้น หากยังประกาศด้วยการคุกเข่าอธิษฐานอีกด้วย งานนี้เป็นงานของพระเจ้า หากเราอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระองค์อย่างแท้จริง เราจะเห็นผลในการนำคนให้กลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์ ในระยะเวลาไม่นานนัก

ขั้นที่สาม ส่งคนออกไปประกาศ

แบบแผนการประกาศขั้นที่สาม ในพระคริสตธรรมใหม่คือการส่งอัครสาวก 12 คน และสาวกอีก 70 คนออกไปประกาศพระกิตติคุณ ขณะที่ส่งสาวก 70 คนออกไป พระเยซูสั่งให้พวกเขาอธิษฐาน เพื่อว่าพระบิดาเจ้าจะได้ส่งคนอื่น ๆ ออกไปด้วย (ลูกา 10: 1, 2) พระองค์ตรัสสั่งให้พวกเขาล่วงหน้าไปก่อน ภายหลังจากนั้นพระองค์จึงเสด็จไปยังเมืองเหล่านั้น ในทำนองเดียวกัน พระเยซูคริสต์ทรงสั่ง

ให้เราล่วงหน้าไปก่อน แล้วพระองค์จะเสด็จตามมาในไม่ช้า เพื่อกระทำสิ่งที่เราทำไว้แล้วสำเร็จเรา จึงเป็นผู้บุกเบิกทางของพระเยซูคริสต์ เหมือนเหล่าสาวก 70 คน ที่เป็นผู้บุกเบิกทางพระองค์ สาวกในสมัยนั้นล้วนแต่มีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้รับใช้ ของพระเยซูคริสต์ทุกคนในสมัยปัจจุบันนี้ พวกเขาไม่ถือสัมภาระที่ไม่จำเป็น ไม่แสวงหาความฟุ่มเฟือย และความสุขสบายส่วนตัวฝ่ายโลก ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงสามารถเดินทางประกาศพระกิตติคุณได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับสู่สวรรค์ พระองค์ได้ทรงสั่งกำชับพวกสาวกครั้งหนึ่งว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก” (มัทธิว 28:19) และพระองค์ทรงสัญญาว่าจะสถิตอยู่กับเขาตลอดไปเป็นนิรันดร์ โปรดสังเกตให้ดีว่า พระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งทรงเป็นใคร และทรงมีฐานะอย่างไร พระองค์ตรัสว่า “ฤทธิ์านุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบให้แก่เราแล้ว” พระองค์เป็นพระเจ้าที่ทรงฤทธิ์านุภาพ หากเราเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ ออกไปเป็นพยานและประกาศพระกิตติคุณพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงฤทธิ์านุภาพจะสถิตอยู่กับเรา และพระองค์จะทรงสำแดงฤทธิ์านุภาพของพระองค์แก่เรา

ในพระธรรมมัทธิว พระองค์ตรัสสั่งให้เราประกาศพระกิตติคุณแก่คนทุกชาติ ในพระธรรมมาระโก 16: 15, 16 พระองค์ตรัสสั่งให้เราประกาศแก่ทุกคน พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไป... ประกาศกิตติคุณแก่นมนุษย์ทุกคน” ฉะนั้นการเป็นพยานและการประกาศของเรา จึงมิได้จำกัดอยู่ในวงสองสามคนหรือในกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด หากแต่ต้องประกาศแก่ทุกคนซึ่งยังไม่รู้จักทางแห่งความรอด นอกจากนั้น คำสั่งนี้ก็มีได้มาถึงคริสตจักรหากแต่ถึงคริสเตียนทุกคน พระองค์ทรงสั่งให้คริสเตียนทุกคน ออกไปเป็นพยาน พระเจ้าทรงเรียกเราทุกคนแล้ว เราจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียกของพระองค์ในทางใดทางหนึ่ง ไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงหน้าที่รับผิดชอบอันสำคัญนี้ได้ เมื่อการพิพากษาใหญ่มาถึง เราจะต้องรายงานต่อพระเยซูคริสต์ เกี่ยวกับงานซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายให้ทำ ท่านจะยอมปล่อยตัว จนต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าในลักษณะ ดั่งเนื้อเพลงต่อไปนี้หรือ?

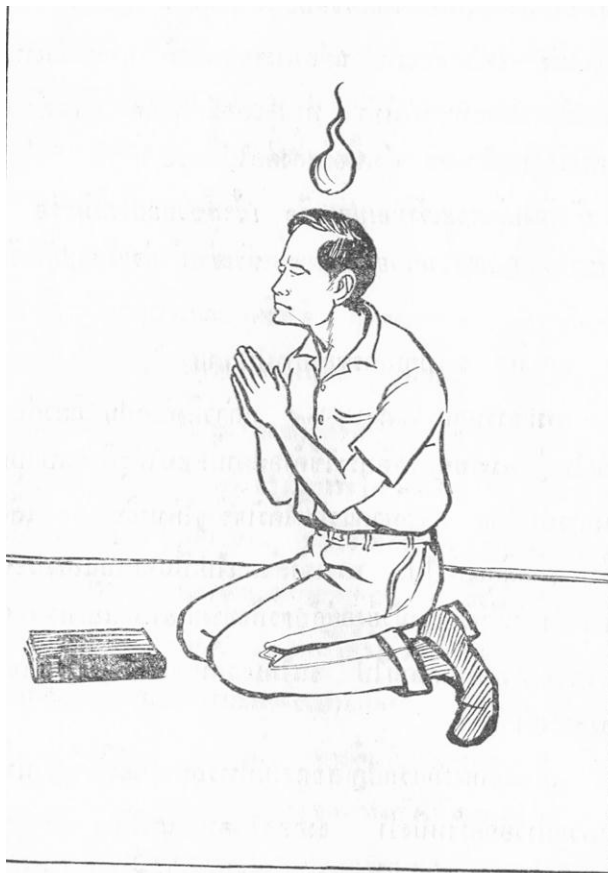
ข้าต้องเฝ้าพระเจ้ามือเปล่าหรือ เฝ้าผู้ช่วยอย่างนี้ดีหรือ

ไม่ทันนำวิญญาณถวายเลย ข้าเข้าเฝ้าด้วยมือเปล่าหรือ

ขั้นที่สี่ ระเบียบการของการประกาศ

พระธรรมลูกา 14: 16-24 กล่าวถึงคำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ พระเยซูคริสต์ทรงใช้คำอุปมานี้สอนให้รู้ถึงระเบียบการของการประกาศ แยกพวกแรกที่ได้รับเชิญให้มากินเลี้ยง เล็งถึงผู้ฟังพระกิตติคุณทั่วไป พระเจ้าส่งคนไปเป็นพยานและประกาศให้เขาฟัง แต่พวกเขามัวยุ่งอยู่กับธุรกิจทางฝ่ายโลกและความสนุกสนานของตัวเองมากเกินไป จนไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ต่อคำเชิญของพระเจ้า

เมื่อแขกพวกแรกปฏิเสธความปรารถนาดีของผู้เชิญ นายจึงสั่งพวกบ่าวอีกครั้งหนึ่งว่า “จงออกไปตามถนนใหญ่ ตรอกน้อยในเมือง” พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาจะให้เราใช้ชีวิตนี้ ประกาศพระกิตติคุณซ้ำซาก ให้แก่คนที่ไม่ปรารถนาจะต้อนรับเท่านั้น พระองค์ทรงให้โอกาสแก่ทุกคน เมื่อเราให้โอกาสอย่างพอเพียงแก่เขาที่จะฟังพระกิตติคุณและกลับใจใหม่แล้ว พระองค์ต้องการให้เราผ่านที่นั่นไป ไปหาคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ค่อยมีโอกาสได้ฟัง ข้อผิดพลาดของคริสตจักรหลายแห่งก็คือ เขามุ่งหน้าประกาศแก่คนในวงแคบ ๆ แต่อย่างเดียว จนละเลยคนอีกจำนวนมากที่ไม่มีโอกาสได้ฟังพระกิตติคุณ

การอธิษฐาน คือบ่อเกิดแห่งฤทธิ์อำนาจของคริสเตียน

ขั้นที่ห้า การเจิมด้วยฤทธิ์อำนาจแห่ง

พระวิญญาณบริสุทธิ์พระเยซูคริสต์ตรัสไว้ในกิจการ 1:8 ว่า “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ลี้น ทั้งมณฑลยูดาเย มณฑลสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

ภารกิจซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงมอบหมายให้แก่สาวกของพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก จนเกินกำลังและความสามารถของพวกเขาที่จะกระทำให้สำเร็จได้ โดยเหตุนี้พระองค์จึงพระราชทานฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่พวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้โลกรู้ถึงความผิดบาป ความชอบธรรม และการพิพากษาพระองค์เสด็จไปในที่ทุกแห่งร่วมกับเหล่าสาวก ทำให้การประกาศของพวกเขาประกอบด้วยฤทธิ์เดชอำนาจ และ

เกิดผลที่น่าอัศจรรย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้การเทศนาเพียงครั้งเดียวในวันเพนเทคอสเต มีคนสำนึกบาป กลับใจใหม่ถึงสามพันคน และทำให้การเดินทางไปประกาศ

ของอาจารย์เปาโลในเที่ยวเดียว มีคริสเตียนเกิดขึ้นทั่วไปในเอเชียน้อย เมื่อท่านเดินทางไปประกาศครั้งที่สอง ท่านได้ไปถึงประเทศกรีก ซึ่งเป็นประเทศของอารยชนพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้คนในประเทศนั้น จำนวนมากกลับใจใหม่ จนมีคริสตจักรที่ใหญ่โตและเข้มแข็งเกิดขึ้น ในเมือง

สำคัญ ๆ เกือบทุกแห่ง ท่านได้บอกให้เราทราบเกี่ยวกับการประกาศที่เมืองเซสโลนิกาว่า พวกเขาได้ประกาศด้วยฤทธิ์เดชอำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากเบื้องบน ทำให้ประชาชนกลุ่มใหญ่ละทิ้งการกราบไหว้รูปเคารพ หันมานับถือพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ แม้แต่การประกาศในเมืองโครินธ์ ท่านก็กล่าวว่าคุณได้ประกาศด้วยสำนวนโวหารและสติปัญญาอันเลิศประเสริฐของมนุษย์ แต่ประกาศโดยการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์

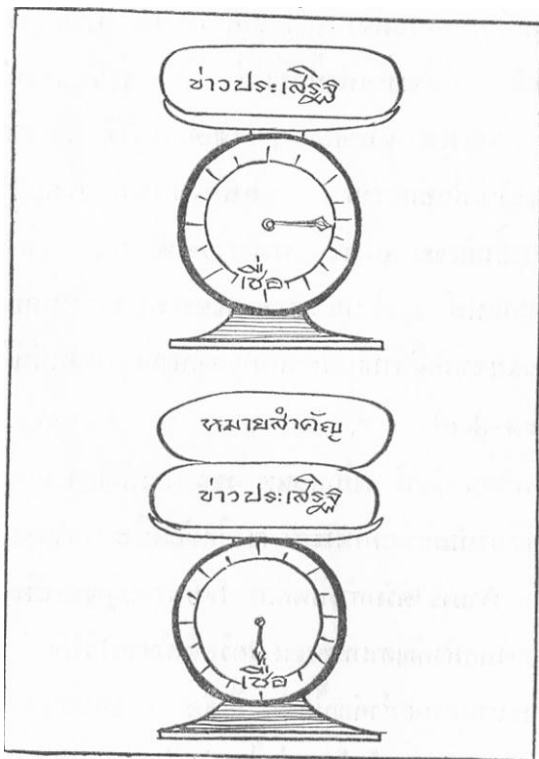
ฤทธิ์เดชอย่างเดียวกันนี้ เป็นสิ่งจำเป็นยิ่งสำหรับการประกาศพระกิตติคุณที่เกิดผล คริสเตียนในปัจจุบันมักลืมความสำคัญของเรื่องนี้ พวกเราเชื่อฟังวางใจในสิ่งอื่นมากกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ การประกาศโดยอาศัย การตั้งโรงเรียน โรงพยาบาล ยารักษาโรค และวิธีอื่น ๆ เป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่มีวิธีใดช่วยให้การประกาศเกิดผล เท่ากับการรับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านจะไม่มีโอกาสเข้าใจถึงฤทธิ์เดชอันบริบูรณ์ของพระองค์ หากท่านไม่ทำการประกาศ พระเยซูคริสต์ทรงยินดีประทานฤทธิ์เดชอันไม่จำกัดของพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ท่าน ถ้าท่านแสวงหาฤทธิ์อำนาจนั้นเพื่อช่วยให้การเป็นพยานและพระกิตติคุณ ท่านยังเป็นพยานและประกาศกว้างขวางมากเท่าใด ท่านก็จะมีสิทธิ์มูลของฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์มากเท่านั้น ถ้าผู้เป็นพยานและผู้ประกาศในงานทุกด้าน ทุกแผนก ต่างได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เชื่อว่าในระยะอีกไม่กี่ปีท่านนั้นก็จะทำให้คนทั้งโลกกลับใจบังเกิดใหม่ได้

ในพระธรรมเอเสเคียลบทที่ 37 มีสุภณินิตรี่องหนึ่งกล่าวถึงกองทัพใหญ่ซึ่งเกิดจากกระดูกแห่งกลางหว่างเขา ตอนแรกกระดูกเหล่านี้มีเนื้อและหนังเกิดขึ้น จนมีรูปร่างเป็นคน แต่ยังไม่มีชีวิต ขณะนั้นมีเสียงเรียกดังขึ้นว่า “ให้วิญญาณมาแต่ทิศทั้งสี่ เข้าดลบนดาลในศพเหล่านี้ เพื่อศพจะได้มีชีวิต” ท่านได้นั้นเอง พระวิญญาณก็ได้เสด็จมาดุจพายุกล้าจากสี่ทิศ เข้าไปดล บนดาลศพเหล่านี้ พวกเขาจึงมีชีวิต ลุกขึ้นยืนตั้งแถว กลายเป็นกองทัพใหญ่หลวง

ในปัจจุบันนี้ มีคริสเตียนชายหญิงจำนวนไม่น้อยที่เป็นเหมือนกระดูก ซึ่งหุ้มห่อด้วยเนื้อและหนัง แต่ไม่มีชีวิตที่จะยืนขึ้นเป็นทหารกล้าของพระคริสต์ การเป็นพยานของเขาก็ไม่แตกต่างกับการประกอบพิธีอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งผ่านพ้นไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น โอ...พระเจ้าผู้ทรงชุบคนตายให้คืนชีพ โอ...พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประทานฤทธิ์เดช ขอทรงโปรดช่วยไพบรุษของพระองค์ซึ่งอยู่ในที่ทุกหนทุกแห่ง ทั้งกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ ทั้งที่อยู่ในเมืองและนอกเมือง ทั้งที่กำลังทำศึกจับเกี่ยวกับมารร้ายด้วยใจกล้า และที่ถูกมารทำลายจนเป็นคุณคนเป็นอัมพาต ขอทรงโปรดให้เขาเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อว่าเขาจะได้ฟื้นขึ้นจากความตาย และยืนขึ้นด้วยฤทธิ์เดชอำนาจของพระองค์ รวมกำลังเป็นทัพใหญ่ของเยซูคริสต์

ขั้นที่หก มีหมายสำคัญเกิดขึ้น ยืนยันคำเทศนา

นอกจากพระเยซูคริสต์ทรงสัญญาว่าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฤทธิ์เดชของพระองค์ให้แก่เหล่าสาวกแล้ว พระองค์ยังทรงสัญญาว่า จะมีหมายสำคัญต่าง ๆ เกิดขึ้น เป็นการยืนยันและสนับสนุนคำพยากรณ์ของพระองค์ที่ว่า “จะมีคนเชื่อที่ไหน หมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น” คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลก ๆ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใดจะไม่เป็นอันตราย และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วยแล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค...พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่ง ทุกตำบล และพระองค์ทรงร่วมงานกับเขา ให้คำสอนของเขาศักดิ์สิทธิ์โดยหมายสำคัญที่เขาได้ทำนั้น” (มาระโก 16:17-20)

น้ำหนักของคำพยากรณ์ขึ้นอยู่กับสิ่งเหล่านี้

หมายสำคัญนี้ เป็นส่วนหนึ่งของพระสัญญา ในกิจการ 1: 8 แต่ขณะเดียวกันก็เป็นคำพระสัญญา อีกข้อหนึ่งต่างหากของพระเยซูคริสต์ เราอาจได้รับการบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ไม่ได้รับหมายสำคัญตามที่พระเยซูคริสต์สัญญาไว้ได้ พระเยซูคริสต์ประทานหมายสำคัญนี้แก่คนที่เชื่อ พระองค์ตรัสว่า “จะมีคนเชื่อที่ไหน หมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น” คำว่า “คนเชื่อ” นี้ มิได้หมายถึงคนที่เชื่อในพระกิตติคุณเท่านั้น แต่เชื่อในพระสัญญาพิเศษและหมายสำคัญเหล่านี้ด้วย เพราะเราจะได้ตามความเชื่อของเรา คริสตจักรที่หลายแห่งในปัจจุบันไม่เชื่อเรื่องหมายสำคัญหรืออัศจรรย์ และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงไม่เห็นการอัศจรรย์ใด ๆ ในคริสตจักร ผลที่ติดตามมาก็คือ คริสตจักรเหล่านั้น ต้องพยายามชักจูงใจของผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าให้เชื่อ โดยอาศัยการอธิบายด้วยเหตุผล

และการย่ำในด้านศีลธรรม แทนที่จะเชื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้า ดังประสบการณ์ของพวกอัครสาวก

ในประเทศ ซึ่งกราบไหว้รูปเคารพ ถือผี ถือโซกลางยังมีความจำเป็นที่จะต้องเห็นการอัศจรรย์ของพระเจ้า เพราะพวกที่ไหว้รูปเคารพ ก็สามารถอธิบายเหตุผลแห่งความเชื่อของพวกเขาได้ดีเท่าพวกเรา ผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าเหล่านี้ มีจำนวนมากที่เป็นปัญญาชน วรรณกรรมของพวกเขาดำเนินไปด้วยเรื่องที่น่าสนใจ และหลักปรัชญาต่าง ๆ ที่ชวนคิด ซึ่งสามารถเอาชนะข้อโต้แย้งทุกอย่างของเราได้ แต่ถ้าเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าแล้ว ไม่มีผู้ใดอาจโต้แย้งหรือปฏิเสธได้ ในปัจจุบันนี้พระเจ้าทรงกระทำการ

อัครรย์ในหลายที่หลายแห่งทั่วโลก เช่น การรักษาโรคโดยฤทธิ์เดชของพระองค์การตอบคำอธิษฐานโดยวิธีอัครรย์ที่สุด พระองค์ทรงพอพระทัยอย่างยิ่ง ที่จะกระทำการอัครรย์อย่างเดียวกันนั้นในประเทศของเรา หากเราเชื่อเรื่องอัครรย์เหล่านี้ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าเราจะต้องเทศนาสั่งสอนเรื่องการอัครรย์ หรือเริ่มงานทุกอย่างด้วยการอัครรย์ หรือกระทำการอัครรย์ด้วยตัวของเราเอง หน้าที่ของเรามีใช่การแสดงการอัครรย์ หรือรอคอยจนกระทั่งเราสามารถกระทำการอัครรย์ได้ จึงจะประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์หน้าที่ของเราคือการประกาศข่าวประเสริฐที่ง่าย ๆ ของพระเยซูคริสต์ เช่น การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่ในการประกาศนั้น เราต้องมีความจริงใจว่า พระเจ้าทรงพิสุจน์เดชของพระองค์โดยประทานหมายสำคัญต่าง ๆ ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้

การอัครรย์ของพระเจ้าจะเกิดขึ้นได้นั้น นอกจากผู้เป็นพยานและผู้ประกาศเองต้องมีความเชื่อแล้ว คริสเตียนในคริสตจักรท้องถิ่น และคริสตจักรทั่วไป จะต้องมีความเชื่ออย่างเดียวกันเป็นแรงสนับสนุนด้วย นั่นหมายความว่า ทั้งผู้ประกาศและคริสเตียนทั่วไปต้องร่วมใจกันอธิษฐานด้วยความเชื่อว่าพระเจ้าจะสำแดงการอัครรย์ในการประกาศข่าวประเสริฐของเรา คนงานของพระเจ้าในยุคนี้ต้องการฤทธิ์เดชของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่ายุคใด ๆ แต่การอัครรย์จะเกิดขึ้นไม่ได้หากคริสตจักรไม่เข้าใจถึงเคล็ดลับแห่งการอธิษฐานร่วมกันด้วยความเชื่อนี้

ท่านที่รัก พระเจ้าทรงเรียกเราในยุคสุดปลายนี้ ให้เป็นเครื่องมือของพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะตรัสแก่นานาชาติโดยผ่านทางเรา เมื่อเราเข้าใจพระประสงค์ของพระองค์ และตอบการเรียกของพระองค์แม้คนจำนวนน้อย ๆ อย่างพวกเรา ก็มีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่าคนจำนวนนับล้าน พระเจ้าทรงใช้คนที่มีความเชื่อต่อพระองค์จำนวนไม่กี่คน ดังเช่น ดาเนียลคนเดียวในกรุงบาบิโลน นะเฮมคนเดียวในกรุงเยรูซาเล็ม และเอสเธอร์คนเดียวในเปอร์เซียทำการที่ยิ่งใหญ่กว่าชนชาติอิสราเอลทั้งชาติรวมกัน ซึ่งได้พยายามกระทำในหลายศตวรรษที่ผ่านมา เราอมรับว่าการย้ำเรื่องฤทธิ์อำนาจของเจ้ามากเกินไป อาจเป็นอันตรายได้ ทำให้คริสเตียนบางคนปฏิบัติงานในเรื่องนี้อย่างเกินขอบเขต จนเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นเป็นการเปิดช่องให้ศัตรูทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงแต่เราไม่จำเป็นต้องวิตก ในเรื่องการอัครรย์ของพระเจ้าเสมอไปถ้าเราปฏิบัติให้พอเหมาะ คือ ไม่นั่นในเรื่องความอัครรย์ของเจ้าเกินขอบเขต หรือหย่อนยานจนเกินไป เพราะเราจะให้พระเจ้าแสดงการอัครรย์เหมือนนักเล่นกล ตามอารมณ์และความปรารถนาของเราไม่ได้ แต่หากเราปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ถูกต้องของพระเจ้า ด้วยความเชื่อประกอบด้วย ความบริสุทธิ์ และความถ่อมตัวแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงทำให้เราผิดหวังเลย และจะทรงพิสุจน์ให้เราเห็นจริงดังเช่นในอดีตว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอยู่อย่างเดียวกัน ในเวลาเวลานี้ และเวลานั้น และสืบ ๆ ไปนิรันดกาล” (ฮีบรู 13:8)

พระเจ้าทรงเรียกเราทุกคน ให้ออกไปนำคนมายังพระองค์ท่านไม่ต้องแปลกใจและไม่ต้องท้อใจ หากกลุ่มชนปฏิเสธที่จะมายังพระองค์ เพราะเหตุการณ์เช่นนี้ได้มีมานานแล้ว และจะเป็นเช่นนี้ต่อไปจนกระทั่งวันเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ จึงมีความพึงพอใจ หากว่าเราได้ทำหน้าที่ของเราอย่างครบถ้วน โดยการออกไปหาลูกแกะที่หลงหายไปของพระเยซู และเชิญเขามายังพระองค์ เราจะต้องหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐไปในที่ทุกแห่ง แม้เมล็ดพืชเหล่านี้จำนวนมากจะถูกปกคลุมด้วยหนามหรือถูกนกจิกกิน หรือเหี่ยวแห้งไป เนื่องจากงอกขึ้นในดินที่มีหินมาก แต่จะมีส่วนหนึ่งซึ่งเกิดผล ตามที่พระเยซูคริสต์หมายพระทัยไว้

บทที่ 3 ผู้ประกาศแบบต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมใหม่

ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวถึง ผู้รับใช้ของพระเจ้ากลุ่มหนึ่งในยุคแรกเริ่มของคริสตจักร ซึ่งได้เป็นพยานด้วยความกล้าหาญเพื่อพระเยซูคริสต์ ผู้รับใช้ของพระเจ้าเหล่านี้ เป็นตัวอย่างของผู้ประกาศชนิดต่าง ๆ ในปัจจุบัน

ฟิลิป นักประกาศที่ย่อมเชื่อฟังทุกประการ

ฟิลิปเป็นนักประกาศและนักนำวิญญาณที่พระเจ้าทรงใช้อย่างใหญ่หลวงมากคนหนึ่ง ขณะที่เขาประกาศข่าวประเสริฐในมณฑลสะมาเรีย การฟื้นฟูใจใหม่กำลังเกิดขึ้น และคนจำนวนมากกำลังหลั่งไหลเข้าคริสตจักร ทันใดนั้นเองพระเจ้าก็ตรัสเรียกให้เขาละทิ้งงานซึ่งกำลังเจริญก้าวหน้าอยู่นั้น ไปยังถนนซึ่งนำไปสู่ทะเลทราย ซึ่งเป็นถนนจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา หากว่ามีใครที่ต้องถูกกล่าวหาว่า “ไม่อยู่ที่คริสตจักรเพื่อบำรุงเลี้ยงสมาชิกซึ่งเพิ่งกลับใจบังเกิดใหม่ของตนก็คงได้แก่ฟิลิป ฟิลิปไม่รอช้า เขาทำงานที่ทำอยู่ทันที แล้วออกเดินทางตามคำสั่งของพระเจ้าเหมือนอับราฮัม โดยไม่รู้ว่าจะไปสู่ที่ใด ขณะที่เดินในทะเลทรายเขาก็พบขุนนางชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งนั่งอยู่ในรถม้า กำลังเดินทางกลับจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ขุนนางชาวเอธิโอเปียผู้นี้ กำลังอยู่ในสภาพที่หิวกระหาย ฝ้ายวิญญาณจิต และรู้สึกผิดหวังที่ไม่สามารถพบคำตอบ สำหรับจิตใจของเขาในมหานครเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นศูนย์กลางของพระศาสนา เขามี “หนังสือ” ของพระเจ้า แต่เขาก็ต้องการคนซึ่งจะอธิบายความหมายในหนังสือนั้นให้เขาเข้าใจ เพราะ “คนที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ เขาจะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินถึงพระองค์อย่างไรได้” (โรม 10:4)

ในการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์นี้ ถ้ามีแต่พระคัมภีร์อย่างเดียว หรือหนังสือหรือส่งตีพิมพ์อื่น ๆ อย่างเดียว ย่อมไม่เป็นการพอเพียง แต่จะต้องมี “ปาก” ซึ่งยอมเป็นพยานถึงเรื่องความรอดพ้นบาปโดยพระเยซูคริสต์อีกด้วย ด้วยคำพูดง่าย ๆ และหลักที่ง่าย ๆ และโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ชาวต่างประเทศคนแรกก็ได้กลับใจบังเกิดใหม่ รับศีลล้างบาปเข้าร่วมในอาณาจักรของพระเจ้า นอกจากนั้นขุนนางชาวเอธิโอเปีย ที่ได้รับความรอดพ้นบาปนี้ ยังได้นำข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ไปเผยแผ่แก่ชาวอาฟริกาเป็นจำนวนล้าน ๆ คนอีกด้วย

จะเชื่อใครดี ระหว่างเสียงคนซึ่งฟังดูหวานหู แต่เจืองานด้วยยาพิษ กับ
เสียงของพระเจ้า ซึ่งฟังดูอาจรู้สึกขื่นขม แต่นำไปสู่ความชื่นชมในบั้นปลาย

นี่เป็นภาพของคนที่ยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามการเรียกของพระเจ้าทันที แม้จะดูประหนึ่งว่า
การทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า จะนำเขาเข้าไปในป่ากันดารและมีดทึบ ต้องอาศัยความกล้า และ
การตัดสินใจที่ถูกต้อง สิ่งที่เขาถืออยู่ก็เป็นเพียงพระคำรัสของพระเจ้า และเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ แต่
เขาก็ออกไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก ผลก็คือพระเจ้าทรงอวยพระพรในการเชื่อฟังของเขา ทำให้
มีคนกลับใจใหม่

บารนาบัส นักธุรกิจที่ยอมถวายเป็น

จากการศึกษาชีวิตประวัติของบารนาบัสอย่างละเอียดถี่ถ้วนเราอาจสรุปได้ว่า บารนาบัสเป็นนัก
ธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม เป็นคนที่มั่งมี แต่ข้อความแรกที่พระคัมภีร์บันทึกเกี่ยวกับเขา คือ
“บารนาบัส...มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก” (กิจการ 4:36, 37)

เมื่อบารนาบัสถวายชีวิตของเขาแก่พระเจ้า สิ่งแรกที่เขากระทำ ก็คือการถวายทรัพย์สินเงินทองของเขาแก่พระเจ้า เพื่อการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจึงทรงให้เกียรติอย่างใหญ่หลวงแก่เขา โดยไม่เพียงแต่ได้รับทรัพย์สินของเขาไว้เท่านั้น หากยังทรงรับตัวบารนาบัสไว้ด้วย ในเวลาต่อมาไม่นาน พระเจ้าทรงให้เขาเป็นเพื่อนรักของเปาโล เขาและเปาโลจึงเป็นพวกแรกที่ออกไปประกาศข่าวประเสริฐในต่างประเทศ

มีคนกล่าวว่า เคล็ดลับที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงาน มิใช่เพราะมีหลักทรัพย์สินดี แต่เพราะมี “คนดี” พระเจ้าทรงต้องการตัวของบารนาบัสมากกว่าเงินทองของเขา พระเจ้าทรงต้องการความสามารถ เรียวแรง สติปัญญา อิทธิพลประจำตัว และประสบการณ์ของท่าน เพื่อใช้ในพระราชกิจของพระองค์

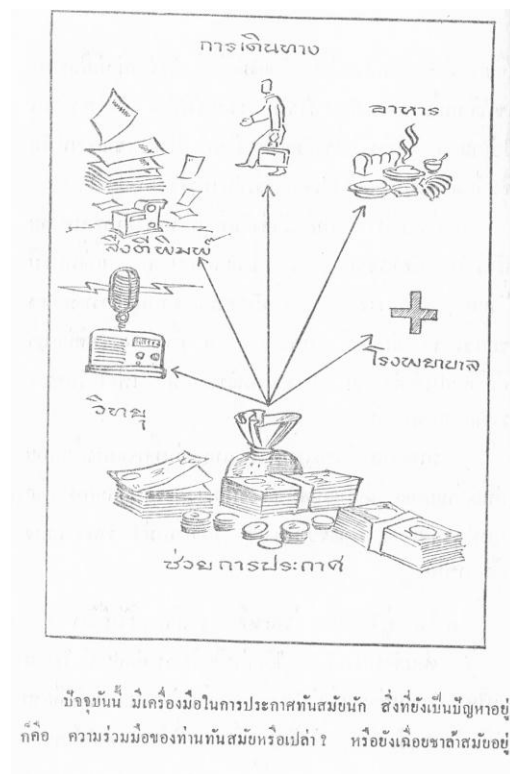
บารนาบัสเป็นฆราวาสที่เป็นแบบอย่างที่ดีของเราทั้งหลาย ท่านผู้อ่านเล่ายินดีที่จะมอบทรัพย์สินของท่านและตัวของตนเอง เพื่อการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์หรือไม่? พระองค์ทรงต้องการท่าน

กาโย ผู้ให้ความช่วยเหลือทางด้านทรัพย์สิน

ท่านอัครสาวกยอห์น ได้กล่าวถึงเรื่องราวอันประทับใจของกาโย ในการช่วยเหลือผู้ประกาศของพระเจ้าใน 3 ยอห์น ว่า “ข้าพเจ้าปีติยินดีอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องบางคนได้มาและเป็นพยานถึงชีวิตอันคงเส้นคงวาของท่าน ตามที่ท่านได้ประพฤติตามสั่งนั้น...เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อคริสตจักรในเรื่องความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นให้สมกับที่พระเจ้าทรงใช้เขา ท่านก็จะกระทำดี”

ท่านอัครทูตกล่าวต่อไปถึงเหตุที่เราควรให้ความอุปการะ และสนับสนุนผู้ประกาศของพระเจ้าว่า “เพราะเขาเหล่านั้นได้จาริกไปเพื่อรับใช้พระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากคนนอกเลยฉะนั้นเราควรอุปการะคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกันในสัจธรรม”

การให้ความอุปการะแก่ผู้ประกาศของพระเจ้าจึงเป็นหน้าที่สำคัญของคริสตจักรหรือคริสเตียนแต่ละคน เพราะถ้าท่านช่วยผู้ประกาศเหล่านี้ โดย “จัดส่งเขาเหล่านั้นให้สมกับที่พระเจ้าทรงใช้เขา”

ท่านอัครทูตกล่าวว่า “ท่านก็จะกระทำดี” การ “จัดส่ง” นี้ หมายถึงการให้ความช่วยเหลือทางด้านทรัพย์สินเพื่อว่าผู้ประกาศของพระเจ้าจะได้มีค่าเดินทาง ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สำหรับใช้พระเจ้า บางทีพระเจ้าอาจทรงต้องการให้ท่านช่วยเหลือนักศึกษาพระคริสตธรรมบางคนที่กำลังเตรียมตัวรับใช้พระเจ้าอยู่ ให้สามารถศึกษาสำเร็จสมเจตจำนง พระเจ้าทรงมอบความไว้วางใจในเรื่องนี้ให้แก่ท่าน แต่ท่านได้กระทำตามเหมือนดังกาโย “เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกันในสัจธรรม” แล้วหรือยัง?

เอพัฟรา ผู้รับใช้พระเจ้าในการอธิษฐาน

พระธรรมโคโลสี 4: 12, 13 ได้กล่าวถึง เอพัฟราว่า “เขาผู้อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ” ในภาษากรีกมีหลายคำที่มีความหมายตรงกับคำว่าอธิษฐาน แต่คำที่ใช้ในข้อนี้ เป็นคำซึ่งมีน้ำหนักมากที่สุด โปรดสังเกตว่าผู้บันทึกพระธรรมเล่มนี้ใช้คำว่า “ผู้อธิษฐาน” ซึ่งหมายถึงการอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐาน แม้แต่เรื่องที่ยากลำบากที่สุด

มีคริสเตียนน้อยมากที่เข้าใจดีว่า การอธิษฐานเป็นบ่อเกิดแห่งกำลังอำนาจในการประกาศพระกิตติคุณ และยังมีน้อยคนขึ้นไปอีกที่มีประสบการณ์อย่างแท้จริง ในเรื่องการอธิษฐานนี้ท่านที่รัก ท่านได้อธิษฐานเพื่อการประกาศด้วยจริงใจหรือไม่ พระเยซูคริสต์สังสาวกของพระองค์เป็นพิเศษว่า “เหตุฉะนั้น จงอธิษฐานขอต่อเจ้าของ ของการเกี่ยวนั้น ให้ใช้คนทำการหลายคนไปในการเกี่ยวของพระองค์” (มัทธิว 9:38) การอธิษฐานจะสามารถทำให้คริสตจักรมีผู้ประกาศที่ถูกต้องและเหมาะสม จะทำให้ผู้ที่ได้มอบกายถวายชีวิตแก่พระเจ้าแล้ว สามารถออกไปประกาศได้ ทำให้คนทุกชั้น ทุกวัย และทุกประเภท ยอมเปิดจิตใจออกรับฟังพระวาจาของพระเจ้า ทำให้จิตใจที่แห้งแล้งได้รับพระพรอันชุ่มชื่นคุณน้ำฝนจากพระองค์

การอธิษฐานเป็นราชกิจซึ่งทุกคนทำได้ ท่านอาจแก่เกินไปที่จะเดินทางออกไปประกาศในทั่วโลก ๆ แต่ท่านไม่แก่เกินไปที่จะอธิษฐาน ท่านอาจจะยากจนเกินไปที่จะถวายทรัพย์สินให้แก่คริสตจักรคราวละมาก ๆ ได้ แต่ท่านก็ไม่จนถึงขนาดที่จะอธิษฐานไม่ได้ หากท่านมอบชีวิตของท่านแก่พระเจ้าในการอธิษฐาน พระองค์จะทรงทำให้ชีวิตของท่านเป็นพระพรแก่อีกหลายพันชีวิต

ศาสตราจารย์ ซาลส์ ฟินนี่ เล่าถึงชายชราคนหนึ่งว่าหลังจากเขาต้องหยุดการประกอบอาชีพเนื่องจากอายุ และสุขภาพที่ไม่ดีแล้ว เขาได้รับบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มอธิษฐานเพื่อพระราชกิจของพระเจ้าทั่วโลก ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ เขามีวิธีอธิษฐานอย่างหนึ่ง ซึ่งเขายึดถือและปฏิบัติเสมอมา คือ เขาจะอธิษฐานอย่างเฉพาะเจาะจง เพื่อการฟื้นฟูใหญ่ของกลุ่มคริสเตียนคริสตจักร หรือมิชชันในต่างประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เขาจดชื่อกลุ่มคริสเตียน หรือมิชชันเหล่านั้นไว้ในสมุดบันทึก และอธิษฐานตามลำดับรายชื่อที่บันทึกไว้ ต่อมาหลังจากชายชราคนนี้ได้เสียชีวิตไปแล้ว

ปรากฏว่า พระเจ้าทรงบันดาลให้มีการฟื้นฟูใหญ่เกิดขึ้นในที่ต่าง ๆ ทั่วโลก ตามลำดับสถานที่ ตามเขาบันทึกลงไปในสมุดบันทึก

ในปัจจุบันนี้พระเจ้าทรงต้องการคนอย่างเอฟเฟรaccioพร้อมที่จะ “สู้ชีวิตฐาน” เพื่อการประกาศ ท่านอาจจะเป็นคนต่ำต้อย เป็นคนมีอายุมาก เป็นคนไร้การศึกษา เป็นคนมีสุขภาพอ่อนแอ แต่พระเจ้าทรงสามารถใช้ท่านในการอธิษฐาน เพื่อให้ไฟแห่งการฟื้นฟูลุกโชนช่วงขึ้น และเพื่อให้คนกลับใจใหม่

ลูคา นักประกาศทางวรรณคดี

สิ่งตีพิมพ์ เป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์มากที่สุดอย่างหนึ่งในการประกาศ อาจกล่าวได้ว่า ลูคาเป็นผู้บุกเบิกคนหนึ่ง ที่ทำให้มีสิ่งตีพิมพ์ของคริสเตียนเกิดขึ้น ท่านเป็นผู้เขียนพระธรรมกิจการซึ่งกล่าวถึงภารกิจอันอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ท่านมิได้เขียนพระธรรมเล่มนี้ให้จบเรื่องทั้งนี้เพื่อเปิดช่องให้เราซึ่งเป็นชนรุ่นหลัง เขียนถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่อ ๆ ไปได้

ในปัจจุบัน เรามีสิ่งตีพิมพ์คริสต์เตียนหลายอย่าง ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการประกาศได้ เช่น ใบปลิว หนังสือ รูปภาพ ฯลฯ แต่การมีสิ่งตีพิมพ์อย่างเดียวยังมีประโยชน์ไม่จำเป็นต้องมีผู้นำสิ่งตีพิมพ์เหล่านี้ไปแจกจ่ายให้แก่คนอื่นเป็นการพระคุณของพระเจ้าให้แก่ผู้อื่น ประคองยับยั้งชีวิตให้เขา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เจ็บป่วยทางด้านวิญญาณจิตหายจากโรคร้ายนี้

ปรีสคาและอากิวลา นักประกาศอิสระ

ผู้ประกาศสามัคคีธรรมทั้งสองคนนี้เป็นผู้ประกาศอิสระอย่างแท้จริง เพราะไม่มีองค์การใดส่งพวกเขาออกไปประกาศ และไม่มีคริสตจักรใดที่ให้ทุนสนับสนุนเป็นประจำ พวกเขาเป็นเพียงแต่นักธุรกิจซึ่งต้องรับผิดชอบของตัวเอง แต่เมื่อพระเจ้าทรงนำเขา ให้เดินทางไปประกอบธุรกิจจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งหรือจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง พวกเขาจะประกาศพระกิตติคุณไปด้วย ผลการประกาศของพวกเขา ทำให้หลายคนได้รู้จักพระเยซูคริสต์ และบางคนซึ่งมีความสามารถมาก ได้ถวายตัวรับใช้พระเจ้า จนเป็นนักประกาศชั้นนำในสมัยนั้น ดังเช่น อเปโล ซึ่งมีได้รับพระพรหลายอย่างรองจากอาจารย์เปาโล

เปาโลกล่าวถึงคนทั้งสองนี้ว่า “ได้เสียชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณเขาทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย” (โรม 16:4)

ปรีสคาและอากิวลา เป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ประกาศอิสระที่ “เลี้ยงตัวเอง” เราไม่จำเป็นต้องรอคอยคำสั่งจากองค์การหรือ การแต่งตั้งจากคริสตจักรจึงจะประกาศได้ เพียงแต่การคล้อยและการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เพียงพอที่จะให้เราเป็นผู้ประกาศแล้ว คริสตจักรสมัยนี้ต้องการผู้ประกาศชนิดนี้มาก

ทิโมธี ผู้ช่วยที่ถ่อมตน

การแก่งแย่งกันเป็นใหญ่เกินไป การแก่งแย่งกันทำงานหนักเกินไป ส่วนหนึ่งก่อให้เกิดแห่งความเสื่อมทรามซึ่งเราควรกำจัดให้หมดไป

ทิโมธี ไม่เคยตั้งตัวเป็นใหญ่ เขาขอมเป็นรอง และเป็นผู้ช่วยของอาจารย์เปาโลด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตัวตลอดมาปัจจุบันนี้มี “หัวหน้า” มากเกินไป พระเจ้าทรงต้องการทหารของพระคริสต์ ซึ่งขอมรับตำแหน่งที่ต่ำต้อยที่สุด และขอมอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของคนอื่น คนอย่างนี้เท่านั้นจึงจะเป็นหัวหน้าได้อย่างแท้จริง พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ผู้ใดจะยกตัวขึ้นผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น” (มัทธิว 23:12)

มีชายคนหนึ่งชื่อ มาร์ชแมน ขอสมัครกับมิชชันนารีคนหนึ่ง เพื่อไปเป็นมิชชันนารีในประเทศจีน เมื่อคณะกรรมการผู้คัดเลือกเห็นเครื่องแต่งกายที่ปอน ๆ และลักษณะท่าทางที่งุ่มง่ามของ มาร์ชแมนแล้ว ต่างพากันสั่นหัวบอกว่า ไม่เป็นสุภาพชนพอที่จะเป็นมิชชันนารีได้ แต่ก็ได้ลองถามดูว่า เขาจะยินดีไปเป็นคนใช้หรือไม่ มาร์ช

แมนมีความตื่นเต้นยินดีมาก เขาตอบรับทันที โดยเป็นคนใช้ของ ดร.มอริสัน ต่อมาประวัติศาสตร์ก็บันทึกถึงผลงานของมาร์ชแมน ซึ่งเขาได้รับการเทิดทูนสูงส่งเท่าเทียมกับผู้นำและนายของเขา

เอปาโพรดิทัส ผู้ส่งข่าว

อาจารย์เปาโลกล่าวถึงชายคนหนึ่งในฟิลิปปี 2: 25, 30 ว่า “ข้าพเจ้าคิดแล้วว่าจำเป็นต้องให้เอปาโพรดิทัส น้องของข้าพเจ้าซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา ให้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มหาท่านทั้งหลาย...เพราะเขาเกือบจะสิ้นชีวิตเสีย เนื่องจากการปฏิบัติงานของพระคริสต์ เขาได้เสี่ยงชีวิตของเขา เพื่อการปรนนิบัติของท่านต่อข้าพเจ้าจะได้เต็มบริบูรณ์”

เอปาโพรดิทัส เป็นคนงานที่ขอมทำงานทุกชนิด เขาพร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือในงานทุกอย่าง ไม่เพียงแต่งานประกาศและพระกิตติคุณเท่านั้น แม้งานปลีกย่อยอื่น ๆ เช่น ไปสืบหาตัวนักโทษซึ่งกำลังทนทุกข์ทรมานอยู่ในคุกมืดที่กรุงโรม แล้วปรนนิบัติรับใช้นักโทษผู้นั้นด้วยตัวของเขาเอง เนื่องจากเขาดรากตรำทำงานมาก จนลืมนึกถึงความปลอดภัยและสุขภาพของตัวเอง ทำให้เขาต้องล้มป่วยลง แต่

แทนที่จะเป็นห่วงตัวเอง เขากลับเป็นห่วงคนอื่นที่ได้ข่าวเกี่ยวกับการป่วยของเขา เพราะเกรงว่าบุคคลเหล่านั้นจะเป็นห่วงเขามากเกินไป

งานของพระเจ้าต้องการคนอย่างนี้มาก คือเป็นผู้ที่ยอมปรับตัวเองเพื่อให้สามารถทำงานได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นงานปรนนิบัติรับใช้คนป่วย งานสอนเด็ก งานบ้านงานเรือน งานด้านธุรกิจ หรืองานอะไรก็ตามที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ซึ่งเขาสามารถช่วยได้

มาระโก ผู้ที่ถอดยี่ที่กลับคืนมา

นักสู้ใจสะอาดยอมเป็นผู้ช้อเสี่ยงไม่ได้ฉันทิต ทหารพระคริสต์ที่ใจสะอาดก็ไม่อาจสู้รบกับอุปสรรคเพื่อพระองค์ได้ฉันทิตนั้น

มาระโกเป็นชายหนุ่มที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นเพียงครั้งแรกที่เขาได้รับการเข้าใจให้ออกไปประกาศ เขาก็อาสาสมัครออกประกาศทันที แต่เขาทำงานได้ไม่นานนัก ก็อยากจะเลิกทันทีเช่นกัน เพราะทนต่อความยากลำบากต่าง ๆ ไม่ได้ นี่เป็นภาพของคริสเตียนจำนวนมากภายในทุกยุคทุกสมัย บางทีท่านอาจจะรู้สึกท้อแท้และเอือมระอาต่อผู้รับใช้ของพระเจ้าประเภทนี้จนอยากทำเหมือนดังที่เปาโลกระทำต่อมาระโก คือละทิ้งคนเหล่านั้นเสียอย่างคนที่ไม่มีความหมาย แต่เรื่องของมาระโกก็สอนใจเราให้มีความอดทนเหมือนดัง บารนาบัส และ พระคริสต์ ยอมให้ออกาสแก่ผู้พลัดพลั้ง หนุนใจเขาให้มีกำลังใจขึ้นจนต่อมาแม้แต่เปาโลเองก็ยอมรับมาระโกกลับมา และกล่าวว่า “ท่านจงพามาระโกมาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าในการปรนนิบัติ” (2 ทิ

โมธี 4:11)

บางคนไม่สามารถจะเรียนรู้สิ่งใดได้ดี จนกระทั่งได้พลัดพลั้ง และเริ่มตั้งต้นใหม่ บางครั้งการพยายามครั้งที่สองก็นำผลดีที่สุดมาสู่เขา และนำเขาไปสู่ความสำเร็จ ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงโปรดให้คนที่ถ่อมใจ มีโอกาสแก่ตัวใหม่อีกครั้งหนึ่ง

แม้มาระโกได้พลัดพลั้งไปครั้งหนึ่งแล้ว แต่เขายอมถ่อมตัวลง พยายามแก้ตัวใหม่ พระเจ้าก็ทรงโปรดรับเขาไว้และทรงใช้เขา ท่านผู้อ่านเล่ายินดีกลับคืนมาสู่พระเยซูคริสต์เหมือนมาระโกหรือไม่?

เปอร์ซิส ผู้รับใช้ซึ่งเป็นสตรี

ในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า เราจะสัมผัสเสียมิได้เมื่อเปาโลฝากความคิดถึงมายังเพื่อนของท่านในกรุงโรม มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้รับคำชมเชยจากเปาโลมากกว่าคนอื่น ๆ สองเท่าคือ เปอร์ซิส ซึ่งเป็นสตรี เปาโลกล่าวว่า “ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รัก ผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า” (โรม 16:12) คนอื่นก็ปรนนิบัติพระเจ้าเช่นกัน แต่เปอร์ซิสปรนนิบัติมากมาย มีสิ่งที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งในกลุ่มคริสเตียนทั่วไป คือผู้ที่มีใจร้อนรนรักพระเจ้า และเข้มแข็งในการปรนนิบัติพระเจ้ามักเป็นสตรี ในพระคริสตธรรมใหม่ได้กล่าวไว้หลายคนเช่น มาเรียชาวมัคดาลา มาเรียซึ่งเป็นมารดาของมาระโกหรือยอห์นและพี่สาวของบารนาบัส ปริสคา ซึ่งเป็นมารดาฝ่ายจิตวิญญาณของอโปล และ เป็นเพื่อนที่เปาโลไว้วางใจ ลูเดียแห่งฟีลิปปี โรเด ฟอยเบ ผู้เป็นมัทนาคาที่เมืองเค็งฆเรไร มาเรีย แห่งกรุงโรม และสตรีอื่น ๆ อีกหลายคน

ขอบพระคุณพระเจ้า ที่สตรีในสมัยนี้มีโอกาสรับใช้พระองค์มากกว่าทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา

เปาโล นักบุกเบิกผู้ใหญ่ง

ในเมื่อที่กระดาศอันจำกัดนี้ เราไม่สามารถที่จะกล่าวถึงรายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ คุณสมบัติ พลังอำนาจในการประกาศ ของนักประกาศเรื่อนามผู้นี้ได้ นอกจากเอ่ยถึงจุดเด่นประการหนึ่งของท่าน ซึ่งดีเด่นเหนือผู้ประกาศอื่นใด คือความเป็นผู้บุกเบิกของท่าน เปาโลเป็นผู้บุกเบิกที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศพระกิตติคุณในต่างแดน ความกระตือรือร้นในการประกาศของท่าน ทำให้ท่านต้องบุกบั้นไปสู่ข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้งเมื่อใดก็ตามที่ท่านรู้ว่า ยังมีสถานที่ซึ่งไม่มีใครในทีนั้น เคยได้ยินพระกิตติคุณ ท่านก็จะไม่ยอมยับยั้งอยู่ในที่สะดวกสบาย หรืออยู่อย่างมีความสุขสบายกับเพื่อนที่ท่านรักเลย จนกว่าท่านจะได้นำข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ไปให้เขาเหล่านั้นเสียก่อน เราอาจรู้สึกทึ่งที่ได้ยินเปาโลกล่าวแก่ชาวโรมว่า “แต่เดี๋ยวนี้อข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแวนแคว้นเหล่านี้ต่อไป...เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย” (โรม 15:23-24) เปาโลหมายความว่าท่านได้ประกาศในอาณาเขตรอบ ๆ อย่างทั่วถึงแล้ว จนไม่มีที่ที่ท่านจะประกาศอีก จึงได้วางโครงการจะไปยังประเทศสเปน ท่านกล่าวด้วยว่า “ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม อ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม” (โรม 15:19)

เราอยากเห็นเยาวชนในยุคนี้ ยึดแบบอย่างที่ดีของเปาโลในการประกาศพระกิตติคุณเยี่ยงทหารหาญของพระคริสต์ นำพระกิตติคุณไปยังดินแดนซึ่งไม่มีใครไปประกาศมาก่อน พระเจ้ากำลังเรียกเราในสมัยนี้ ให้มุ่งไปข้างหน้าตามการนำของพระองค์ให้มีในทะเลทรายที่จะนำคนจำนวนมาก ซึ่งอยู่ในความมืดแห่งความผิดบาปและความทุกข์ มาสู่พระเยซูคริสต์

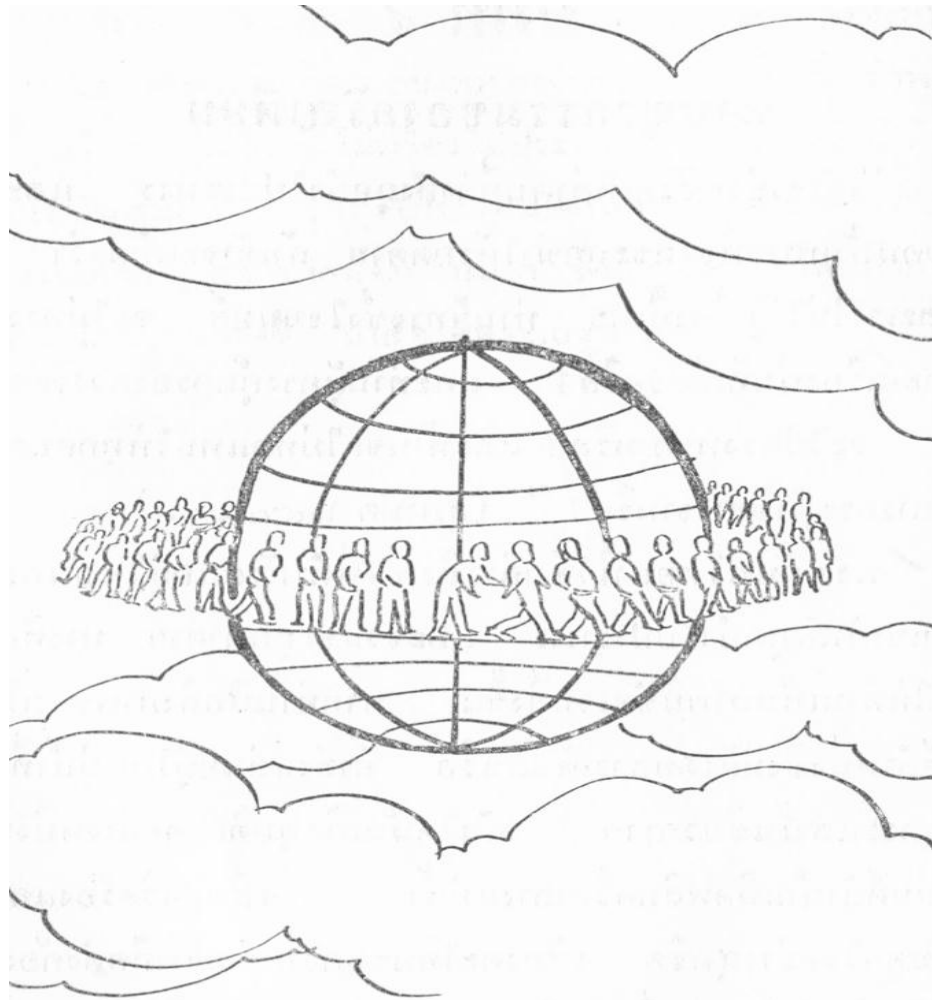
บทที่ 4 อาชญากรรมของคริสเตียน

“เจ้าจงช่วยชีวิตเหล่าคนที่กำลังถูกนำไปประหาร และจงช่วยคนทั้งหลายที่จวนจะถูกฆ่าให้รอดตาย ถ้าเจ้าจะแก้ตัวว่า “นี่แหละเราไม่ได้รู้เรื่องนี้เลย” ท่านผู้ทรงซึ่งใจมนุษย์ จะไม่ทรงพิเคราะห์เรื่องนั้นที่เดียวหรือ? และท่านผู้ทรงคุ้มครองดวงจิตของเจ้า จะไม่ทรงทราบหรือ? และท่านผู้ทรงคุ้มครองดวงจิตของเจ้า จะไม่ทรงทราบหรือ? และท่านจะไม่ทดแทนให้ทุกคนตามทางการกระทำของเขาหรือ?” (สุภาษิต 24:11, 12)

พระคัมภีร์ตอนนี้ได้กล่าวถึงคนที่กำลังตกอยู่ในอันตรายพวกเขากำลังถูกนำไปประหาร และจวนจะถูกฆ่าตาย บางทีอาจช่วยให้ท่านเห็นภาพนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น หากท่านนึกถึงภาพของเรือยนต์ลำหนึ่งซึ่งมีผู้โดยสารเต็มลำเรือ กำลังแล่นอยู่ในแม่น้ำที่ลึกและกระแสน้ำเชี่ยวกราก ทันใดนั้นเกิดอุบัติเหตุอย่างหนึ่งขึ้น เรือยนต์ลำนั้นเกิดพลิกคว่ำกลางแม่น้ำ เสียงหวีดร้องแสดงความตกใจอย่างสุดขีด เสียงตะโกนขอความช่วยเหลือดังก้องมาจากผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งตะเกียกตะกายหมายจะช่วยชีวิตของตนให้รอดเมื่อชาวบ้าน ซึ่งอาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำทั้งสองข้าง ได้ประสบเหตุเช่นนี้ ท่านคิดว่า พวกเขาจะรู้สึกเช่นใดบ้าง แน่แน่นอน พวกเขาคงพลอยตื่นตระหนกตกใจ และรีบนำเรือที่มีอยู่ออกไปช่วยคนเหล่านั้นให้รอดอย่างสุดความสามารถ

อุบัติเหตุ อันตรายต่าง ๆ ที่กลืนชีวิตมนุษย์แต่ละวัน เป็นเรื่องที่ท่านได้ยินเสมอ แต่อันตรายอย่างใหญ่หลวงอีกอย่างหนึ่งแม้ท่านอาจมองไม่เห็น แต่ก็กำลังคร่าชีวิตของมนุษย์จำนวนมากในทุกวัน นั่นคือความตายฝ่ายจิตวิญญาณ ในทุก ๆ 15 นาทีมีดวงวิญญาณไม่น้อยกว่าหนึ่งพันดวงกำลังไปสู่ความพิเนาศนรินทร์ ในทุกวันจะมีดวงวิญญาณไม่น้อยกว่า หนึ่งในแสนดวงที่ต้องจากโลกนี้ไปโดยไม่พบความหวังใด ๆ เลย หากท่านสามารถมองเห็นมนุษย์โลกได้ดังพระเจ้า ท่านจะเห็นขบวนอันยาวเหยียดของมนุษย์ เรียงแถวรอบโลกไม่น้อยกว่า 30 รอบ คนเหล่านี้กำลังเดินไปบนเส้นทางชีวิตของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยความยากลำบาก แล้วสุดท้ายก็ลงสู่หลุมฝังศพทีละคน ๆ ในสภาพของคนสิ้นหวัง พบกับการพิพากษาอันน่ากลัวซึ่งรออยู่ข้างหน้า

บางทีท่านอาจไม่เชื่อว่า คนจำนวนล้าน ๆ กำลังพากันพิเนาศ โดยคิดว่าพระเจ้าทรงประกอบด้วยความรัก ความเมตตามาก พระองค์คงจะทรงให้คนเหล่านี้รอดโดยวิธีอื่นก็ได้ ท่านที่รักอาจ

โลก คือ ห้องนาอันไพศาล ที่คริสเตียน ควรได้ หว่านและเก็บเกี่ยว
ผลฝ่ายจิตวิญญาณ ให้สมพระประสงค์ของพระเจ้า

เป็นเพราะเราไม่เชื่อในพระวาทะของพระเจ้าที่ว่า “ทุกคนเป็นคนบาป” กระทบ จึงทำให้เรา
ละเลยในการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนในพระคริสตธรรม
คัมภีร์ว่า

ทั่วใต้ฟ้านี้ไม่มีนามอื่นใดที่จะทำให้มนุษย์รอดได้นอกจากพระนามของพระเยซูคริสต์ และพระ
เยซูคริสต์เองก็ได้ตรัสอย่างชัดเจนว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

(ยอห์น 3:3) ถ้าพระเจ้าจะทรงให้มนุษย์รอดโดยวิธีอื่น ๆ ที่ง่ายกว่านี้ พระองค์ก็คงไม่ส่งพระบุตรของพระองค์ มารับความทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนเป็นแน่

ท่านที่รัก หากคนที่ไม่เคยได้ยินพระกิตติคุณ มีทางรอดได้โดยวิธีอื่นแล้ว เราอย่าประกาศพระกิตติคุณดีกว่า เพราะถ้าเขาตายไปโดยไม่ได้อินพระกิตติคุณ เขาก็อาจมีทางรอดได้โดยพระเมตตากรุณาของพระเจ้า แต่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น พระเจ้าตรัสโดยทางผู้เผยพระวจนะว่า “เมื่อเราว่าแก่คนบาปว่า เจ้าจะต้องตายเป็นแน่ และท่านมิได้ตัดเตือนว่ากล่าวเขา และมีได้ตัดเตือนว่ากล่าวคนบาปจากทางชั่วของเขา เพื่อให้ชีวิตของเขารอดคนบาปนั้นจะตายในความชั่วของเขา และโลหิตของเขา จะเรียกเขาจากมือของท่าน” (เอเสเคียล 3:18) หมายความว่า แม้คนบาปจะไม่เคยได้รับคำเตือนคำสอนมาก่อนก็ตาม ก็ต้องพินาศเช่นกัน แต่พระเจ้าจะทรงเอาผิดกับผู้ตรวจตราดูแลที่ไม่เชื่อสัตย์ในการตัดเตือน หรืออีกนัยหนึ่ง หากคนที่ไม่เคยได้ยินพระกิตติคุณต้องพินาศ พระเจ้าจะทรงเอาผิดกับคริสตจักรของพระองค์ด้วย

ความผิดของเราไม่จำเป็นต้องขึ้นอยู่กับว่าเราได้ประพฤตินทางที่ผิด หากรวมไปถึงการที่เราไม่ได้ทำอะไรเลย หรือปล่อยปละไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเราอย่างครบถ้วนด้วย

การก่ออาชญากรรมนั้น ไม่จำเป็นต้องลงมือกระทำ หรือมีส่วนร่วมในการกระทำความคิดโดยตรงเสมอไป แม้เพียงการเพิกเฉยต่อความมีมนุษยธรรมอันถูกหมายบังคับให้ทุกคนกระทำ ก็มีผลอย่างเลื่องไม่พ้น ดังภาพเป็นต้น

เมื่อหลายปีมาแล้ว ชายหนึ่ง ถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต แต่ในวันสุดท้าย ก่อนที่ชายคนนั้นจะถูกประหาร ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจค้นพบความจริงว่าเขาเป็นคนบริสุทธิ์ จึงแจ้งให้ศาลทราบ เมื่อปรากฏความจริงเช่นนั้น ศาลก็ออกคำสั่งยกเลิกการประหาร และให้พนักงานถือคำสั่งนั้นไปแจ้งแก่ราชมัต ซึ่งอยู่ไกลจากตัวเมืองไปมาก ผู้ถือคำสั่งคิดในใจว่า กว่าจะประหารก็เป็นเวลาเช้า เขายังมีเวลาอย่างเหลือเฟือเพื่อที่จะไปถึงที่นัดหมาย จึงเดินทางไปอย่างเนือยช้า จนคำมีดระหว่างทางเขาตั้งใจจะนอนพักผ่อนเอาแรงในโรงแรมสักเล็กน้อย แล้วค่อยเดินทางต่อไป แต่ด้วยความพลอเรือเขานอนหลับอย่างสนิท เมื่อตื่นขึ้นมาจึงนึกขึ้นได้ว่า ชีวิตของคนคนหนึ่งกำลังจะถูกประหารอย่างไร้ความคิด ด้วยสำนึกถึงความผิดพลาดอันฉกรรจ์ของเขา เขาจึงรีบควมมัวอย่างสุดฝีเท้า และพยายามเปลี่ยนม้าใหม่ทุก

ระยะ เพื่อให้ไปถึงปลายทางทันเวลา จนกระทั่ง เขามาถึงลานประหารชีวิต เขาตะโกนสุดเสียงบอกให้เจ้าหน้าที่ประหารรู้ว่า นักโทษนั้นพ้นโทษแล้วแต่อนิจจาเขามาสายเกินไป ชายนำส่งสารผู้นั้นก็ถูกประหารก่อนหน้าที่เขาจะมาถึงเพียงนาทีเดียวเท่านั้น ความผิดครั้งนี้อยู่ที่ใคร? ผู้ถือคำสั่งศาลมีข้อแก้ตัวอันใดไหม? แม้จะมีได้ฆ่าคนตายโดยตรง เขาก็ได้ชื่อว่าเป็นฆาตกรแล้ว

ท่านไม่จำเป็นต้องออกแรงทุบตีผู้อื่นจนตาย ท่านก็อาจกลายเป็นฆาตกรไปโดยไม่รู้ตัว เป็นต้นว่า เมื่อปล่อยให้ผู้อื่นจมน้ำตายต่อหน้าต่อตา ทั้ง ๆ ที่ท่านช่วยได้ แต่ท่านไม่ยอมยื่นมือช่วยเหลือเขาเลย

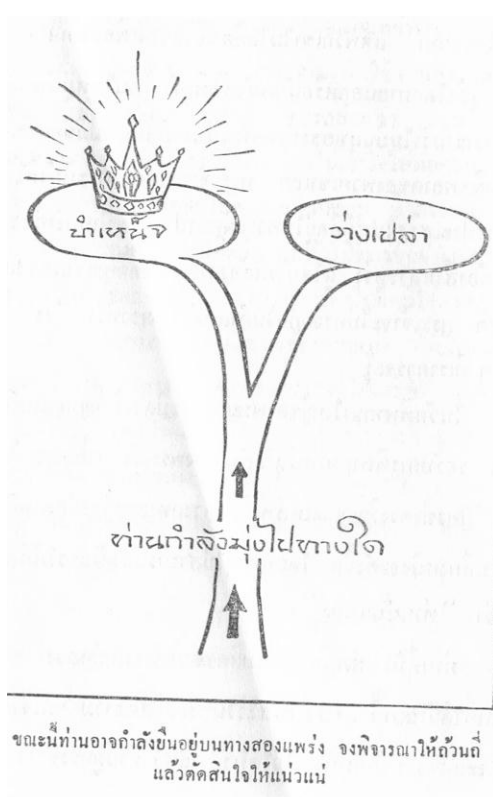
การทำลายสังคมนั้นไม่จำเป็นต้องไปชักชวนให้คนทำชั่วร่วมกับท่าน เพียงแต่นั่งนอนอย่างสบายอยู่ที่บ้านโดยไม่หาทางช่วยเหลือสังคมให้พ้นจากความชั่ว ที่เป็นอยู่ ก็ได้ชื่อว่าทำลายสังคมโดยปริยายแล้ว

สมมุติว่าข้าราชการคนหนึ่ง ได้รับมอบหมายให้นำเงินจำนวนมากไปช่วยเหลือคนยากจน แต่แทนที่ข้าราชการคนนั้น จะนำเงินนั้นไปช่วยคนยากจน เขากลับนำไปใช้จ่ายเสียเองอย่างฟุ่มเฟือย เช่น ซื้อบ้านอันสวยงาม ซื้อรถส่วนตัว เลี้ยงเพื่อนฝูงและหาความสนุกสนานใส่ตัวเอง โดยไม่เอาใจใส่ต่อความเดือดร้อนของคนยากจน ปล่อยให้พวกเขาอดอยาก หิวกระหาย จนตายไปทีละคนสองคน ท่านคิดว่า คนทั่วไปจะเรียกข้าราชการผู้นี้อย่างไร การเรียกเขาว่า เป็นอาชญากรคงไม่ผิดมิใช่หรือ? แท้จริงคริสเตียนและคริสตจักรของพระเจ้าหลายแห่ง กำลังเป็นเช่นนี้ พระเจ้าทรงมอบพระกิตติคุณของพระองค์ให้แก่เขา แต่แทนที่เขานำไปแจกจ่ายให้แก่คนอื่น เขากลับเก็บพระกิตติคุณไว้และหาความสุขจากพระพรของพระเจ้าอย่างฟุ่มเฟือย แล้วปล่อยให้คนบาปพินาศไปโดยที่เขาไม่เอาใจใส่เลย คริสเตียนและคริสตจักรเช่นนั้น ได้ชื่อว่าเป็นอาชญากรมิใช่หรือ?

บางคนอาจแก้ตัวว่า “เราไม่รู้ว่า ใครบ้างที่ต้องการพระกิตติคุณ” เราจะแก้ตัวเช่นนั้นไม่ได้ เช่น มีครอบครัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ต่อมาครอบครัวนี้อดอาหารตายเพื่อนบ้านซึ่งอาศัยอยู่ในระแวกเดียวกัน จะแก้ตัวว่าเขาไม่รู้เรื่องไม่ได้ เพราะพวกเขาต้องได้ยินเสียงเด็ก ๆ ร้องไห้คร่ำครวญด้วยความอดอยาก แต่พวกเขาไม่ยี่คิดต่อชีวิตของเพื่อนบ้านเลย ถ้าเรื่องนี้รู้ถึงโลกภายนอกหรือนักหนังสือพิมพ์ คนในหมู่บ้านนี้ต้องถูกประณามว่าไม่มีมนุษยธรรมอย่างแน่นอน และไม่มีข้อแก้ตัวในความผิดพลาดของพวกเขาเลย พระเจ้าทรงมอบภาระหน้าที่ให้เรานำข่าวประเสริฐไปสู่ผู้ที่อยู่ในความมืดบอด จึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องสืบเสาะคว้า ผู้ใดบ้างที่ต้องการพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะไม่ทรงอภัยในคำแก้ตัวของเรานี้ว่า “เราไม่รู้” ทั้ง ๆ ที่เราควรจะรู้

ในวันพิพากษาใหญ่ของพระเจ้า จะมีดวงวิญญาณนับล้าน ๆ ดวง รอรับการพิพากษาหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ใครมาดวงวิญญาณเหล่านี้” ดวงตาหลายคู่จะจ้องมายังท่านแล้ว เสียงหนึ่งจะดังขึ้น โดยที่ท่านไม่สามารถบังคับเขาให้นิ่งเงียบได้ว่า “ท่านนั่นแหละ”

ท่านที่รัก ท่านมีหน้าที่รับผิดชอบอย่างใหญ่หลวง ต่อกาลเวลาที่ได้ผ่านมานี้ พระเจ้าตรัสไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า “ถ้าเจ้าจะแก้ตัวว่า นี่แหละเราไม่ได้รู้เรื่องนี้เลย ท่านผู้ทรงซังใจมนุษย์จะไม่ทรงพิเคราะห์เรื่องนั้นทีเดียวหรือ และท่านผู้ทรงคุ้มครองดวงจิตของเจ้าจะไม่ทราบหรือ และท่านจะไม่ทรงทดแทนให้ทุกคนตามทางการกระทำของเขาหรือ?” (สุภาษิต 24:12) ในขณะที่ ท่านสามารถทำทุกอย่างตามที่ท่านชอบได้ พระเจ้าทรงให้อิสราภาพแก่เราอย่างไม่น่าเชื่อ แม้ท่านจะมีชีวิตอย่างเห็นแก่ตัว พระเจ้าก็จะทรงให้ชีวิตของท่านผ่านไปเรื่อย ๆ อย่างสงบ โดยที่ไม่ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่ท่าน แต่ขณะเดียวกัน พระเจ้าก็กำลังทรงซังใจท่าน และทรงรออย่างสงบเงียบ จนกระทั่งชีวิตของท่านหมดสิ้นไป แล้ววาระนั้นจะเป็นวาระที่น่ากลัวที่สุดสำหรับท่าน

ข้าพเจ้าเห็นคนสองคนเดินไปสู่การพิพากษา คนหนึ่งได้ใช้ชีวิตของเขาเพื่อพระเจ้า ได้ถวายทรัพย์สินเพื่อช่วยเหลือจิตวิญญาณซึ่งไม่ดับสูญ ขณะที่เดินเข้าไปใกล้ “ดินแดนเบื้องบน” ดวงวิญญาณนับร้อย ๆ ดวง ซึ่งเป็นผลแห่งการงานของเขา ได้ออกมาต้อนรับเขาด้วยความยินดี เขารู้สึกปลื้มปิติยินดีอย่างเหลือล้น ที่มีได้ทำให้มงกุฎและบำเหน็จรางวัลหลุดหายไประยะไกล

อีกคนหนึ่ง เดินมาในทางเดียวกัน เขามีความสามารถและโอกาสเหมือนคนแรก แต่สิ่งที่รอเขาอยู่เบื้องหน้าคือความว่างเปล่า ไม่ดีดวงวิญญาณที่ได้รับการไถ่แล้ว แม้สักดวงเดียวคอยต้อนรับเขา ทุกอย่างซึ่งเขาเคยเก็บไว้สำหรับตัวเอง บัดนี้ก็สาบสูญไปสิ้น พระเจ้าทรงพาเขาไปยังอีกที่หนึ่ง แล้วชี้ให้ดูภาพอันน่าประทับใจที่ดวงวิญญาณเหล่านั้น ออกมาต้อนรับชายคนแรก เขาคงจะได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “บุตรของเราเอ๋ย เธอ น่าจะได้บำเหน็จรางวัลทั้งหมดเหล่านี้ แต่เธอได้ทำลายมันเสียสิ้นด้วยความเห็นแก่ตัวและการละเลยหน้าที่ของเธอ เธอไม่เพียงแต่ทำลายตัวเธอเองเท่านั้น หากยังทำลายดวงวิญญาณอีกจำนวนมากซึ่งเธอ น่าจะช่วยไว้ได้ เจ้าขาดกรรไกร จงไปยังที่ที่เจ้าควรจะไป และรับความทุกข์ทรมานจากเสียงร้องของบรรดาผู้ที่เธอได้ทำลายนั้นเถิด”

สหายรัก ท่านต้องฟังพาท้ายพระเจ้า ในการดำรงชีวิตประจำวัน และท่านต้องการพระพรของพระองค์ แต่ท่านจะกล้าเข้าเฝ้าพระองค์ และทูลขอสิ่งใด ๆ จากพระองค์ได้อย่างไร ในเมื่อท่านรู้ว่า

พระองค์กำลังทอดพระเนตรดูผู้ที่นำสงสารบางคนซึ่งกำลังจะพินาศโดยที่ท่านสามารถช่วยเขาได้ แต่ท่านมิได้ให้ความช่วยเหลือเท่าที่ควรเลย ท่านรู้ไหมว่าทุกครั้งที่ท่านก้มหน้าอธิษฐานทูลพระองค์ให้ประทานความสุขยินดี และความต้องการส่วนตัวต่าง ๆ นั้น พระทัยของพระองค์กำลังชอกช้ำ ด้วยเสียงร้องคร่ำครวญจากบุตรของพระองค์บางคนที่ยังหลงหายไป เพราะความไม่ซื่อสัตย์ของท่าน ข้าพเจ้าจะรู้สึกละอายใจมาก ที่จะอธิษฐานทูลขอสิ่งใดจากพระเจ้าในคำอธิษฐานนี้ หากข้าพเจ้ามิได้พยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ แผ่ไปยังผู้ที่กำลังพินาศในความผิดบาป

ท่านที่รัก ท่านจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร ท่านจะหลุดพ้นจากคดีอาญานี้ได้อย่างไร ในวันพิพากษา จำเพาะพระราชบัลลังก์ของพระเจ้า ท่านพูดได้ใหม่ว่า “ข้าพเจ้าหมดปราศจากโลหิตของท่านทุกคน” (กิจการ 20:26) ขอพระเจ้าทรงช่วยเรา ให้รับทำหน้าที่ประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ และ “ท่านจะทำอะไร ก็จงทำเร็ว ๆ เถิด” เพราะอีกไม่กี่ปีข้างหน้า คนซึ่งท่านคิดว่าจะเป็นพยานให้ฟัง อาจจะเสียชีวิตและพบความพินาศ เสียก่อน รวงข้าวซึ่งสุกแล้ว จะไม่สามารถรอต่อไปได้อีก ถ้าท่านไม่เกี่ยว มันก็จะหลุดร่วงไป หากท่านต้องการประกาศพระกิตติคุณแก่คนในยุคนี้ ท่านจะต้องทำเดี๋ยวนี้

ขอพระเจ้าทรงช่วยเราให้หลุดพ้นจากอาญากรรมที่ร้ายแรงนี้ ให้พ้นจากมลทินแห่งเลือดและดวงวิญญาณที่หลงหายไป ก่อนจบหน้านี้ ขอพระองค์ทรงนำเราในบัดนี้ให้คุกเข่าลง สาราภาพความชั่วร้ายอันใหญ่หลวงต่อพระองค์ ที่ได้ละเลยต่อหน้าที่รับผิดชอบ ซึ่งพระเจ้าทรงมอบหมายให้เป็นเวลานาน โดยที่ไม่เอาใจใส่ต่อคำสั่งอันสำคัญยิ่งของพระมหาไถ่ ในการช่วยดวงวิญญาณให้รอดพ้นจากความพินาศ

บทที่ 5 เหตุผล 21 ประการ

ในบทนี้เราจะได้พิจารณาถึงเหตุผล 7 ประการ ที่หลายคนอ้างเป็นข้อแก้ตัว ในการไม่ประกาศพระกิตติคุณ เหตุผล 7 ประการ ซึ่งเป็นเหตุให้พวกเขาละเลยต่อหน้าที่นี้ และเหตุผลอีก 7 ประการ ซึ่งอธิบายว่าทำไมเราจึงต้องถือว่าการประกาศเป็นงานสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา

หนึ่ง เหตุผล 7 ประการที่หลายคนอ้างเป็นข้อแก้ตัว

1. “*ไม่อยากจะเกี่ยวกับคนชั่ว*” เมื่อพระเจ้าทรงใช้โยนาห์ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวเมืองนินเว โยนาห์ไม่อยากไปและพยายามหาทางหลีกเลี่ยง เพราะชาตินิยมและความเห็นแก่ตัวของเขา โดยไม่ยอมให้พระเจ้าอวยพระพรคนต่างชาติ หรือช่วยคนชั่วให้รอดพ้นจากความพินาศ ในที่สุด พระเจ้าต้องทรงบังคับให้เขาไป และอวยพรการประกาศของเขาเพื่อเห็นแก่ชาวเมืองนินเวที่ยอมกลับใจ กระนั้นก็ตาม โยนาห์รู้สึกโกรธเคืองมากจนพระเจ้าต้องทรงบันดาลให้โบงของต้นไม้ที่โยนาห์ใช้อาศัยพักนอนอยู่เหี่ยวแห้งไป เป็นการเตือนชนรุ่นหลังเกี่ยวกับความเห็นแก่ตัว

2. “*ถ้าพระเจ้าพอพระทัยจะช่วยคนบาปคนใดให้รอดพระองค์จะจัดการเอง*” มีเรื่องเล่าว่าชายหนุ่มคนหนึ่งรู้สึกโกรธใจที่คริสตจักรของเขาไม่เอาใจใส่ต่อการประกาศพระกิตติคุณ จึงเสนอเรื่องนี้ต่อการประชุมใหญ่ของคริสตจักร ผู้ปกครองซึ่งเป็นประธานของคริสตจักร ชี้หน้าชายหนุ่มคนนั้น กล่าวอย่างไม่พอใจว่า “เจ้าหนุ่มนั่งลงเถอะ จงอยู่กับเรื่องของตนเองก็พอถ้าพระเจ้าเห็นสมควรที่จะให้พระกิตติคุณ เผยแพร่ออกไปในถิ่นนี้พระองค์จะทรงกระทำโดยวิธีของพระองค์เอง โดยที่คุณไม่ต้องยุ่งเกี่ยวเลย”

3. “*มีงานเพียงพอแล้ว*” แต่น่าประหลาดที่พบว่า คนที่เอาใจใส่ในการประกาศ มักเป็นผู้ที่รับผิดชอบงานหลายอย่างในคริสตจักร ผู้ที่บอกว่าไม่มีเวลา มักเป็นผู้ที่ไม่ค่อยได้ทำอะไรเพื่อพระเจ้าเลย

4. “*พระเจ้าทรงรักมนุษย์มาก จะทรงให้ผู้ที่ไม่มีโอกาสได้ยินพระกิตติคุณรอดได้ โดยวิธีอื่น ๆ*” การกล่าวเช่นนี้ เป็นการดูหมิ่นพระโลหิต และความรักของพระเยซูคริสต์ หากมีวิธีอื่น ๆ ที่จะให้มนุษย์รอดแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงให้พระบุตรของพระองค์ ต้องถูกตรึงบนไม้กางเขนอย่างแน่นอน “ในผู้อื่น

จะสู้เพื่อความรอด หรือถอยเพื่อรอรับความพินาศ
 ท่าทีของเราในปัจจุบันเท่านั้นที่จะเป็นสิ่งที่กำหนดอนาคต

ความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลาง
 มนุษย์ทั่วไต้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

5. “ศาสนาอื่น ๆ ก็ดีเพียงพอแล้ว และดีเท่ากับศาสนาคริสต์จึงไม่จำเป็นต้องให้เขาเปลี่ยน
 ศาสนา” ผู้ที่กล่าวเช่นนี้แสดงว่า ยังไม่เข้าใจความหมายของการเป็นคริสเตียน

6. “พวกเขาไม่เหมาะสมที่จะได้รับการช่วยให้รอด” บางคนนึกสาปแช่งคนคิดบาปในใจ อยาก
 ให้พวกเขาตายให้หมดสิ้นจะได้เหลือแต่คนดี เขาารู้สึกว่า การพยายามประกาศพระกิตติคุณให้แก่คนบาป
 เป็นการเสียแรง เสียเวลาเปล่า ๆ นี่เป็นข้อแก้ตัวของคนที่เห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจที่สุด หากว่าการช่วยคน
 บาปไม่ว่าจะบาปมากสักเพียงไร เป็นการไร้ประโยชน์แล้ว ทำไมพระเยซูคริสต์จึงตรัสเปรียบเทียบถึง

เรื่องบุตรน้อย ที่ได้รับการต้อนรับอย่างดีที่สุด เมื่อเขาตัดสินใจกลับมาสารภาพผิดกับบิดา ทำไมพระองค์จึงทรงเป็นพยานต่อหญิงชาวสะมาเรียที่ขังบ่อน้ำ และต่อนักโทษประหารบนไม้กางเขน ทำไมมิชชันนารีหลายคนจึงยอมเสี่ยงภัยเสียชีวิตเข้าไปหาคนป่าที่ดุร้าย ท่านจะอธิบายอย่างไร?

7. “ไม่มีเวลา” บางคนรู้สึกว่าการเป็นพยานจะต้องใช้เวลามาก เขาไม่อาจเสียสละเวลาอันมีค่าของเขาทำสิ่งเหล่านี้ได้ ผู้ที่แก้ตัวเช่นนี้ ควรจะรู้ความจริงว่า พระเจ้าต่างหากที่ประทานสติปัญญา และกำลังให้เขาสามารถทำงานสะสมทรัพย์เงินทองไว้ได้ (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 8:18) หากพระองค์ไม่พอพระทัย ปลดปล่อยให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่เขา สิ่งที่เขาถืออยู่ก็จะสูญสลายไปในพริบตาเดียว เมื่อชนชาติอิสราเอลซื้อสัตย์ต่อพระเจ้า ยินดีถวายทรัพย์เงินและเวลาแก่พระเจ้า พระเจ้าก็ทรงอวยพระพรแก่พวกเขา ให้สิ่งที่พวกเขาทำเกิดดอกออกผลเป็นอันมาก แต่เมื่อพวกเขาตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ยอมเสียสละเวลา 1 ปีในทุก 7 ปี ให้แก่พระเจ้า พระเจ้าจึงทรงให้พวกเขาตกไปเป็นเชลยศึก 70 ปี เป็นการชดเชยเวลาที่พวกเขาโกงไปจากพระเจ้า

เหตุผลต่าง ๆ ที่อ้างมาข้างต้นนี้ ส่วนมากเป็นเหตุผลที่เกิดจากความเห็นแก่ตัว ต่อไปนี้เราจะได้พิจารณาถึงเหตุผลอย่างอื่นต่อไป

สอง สาเหตุที่แท้จริง 7 ประการ ซึ่งทำให้คริสเตียนจำนวนมากไม่เป็นพยานและประกาศพระกิตติคุณ

1. ขาดการเน้นเรื่องการประกาศในคริสตจักร คริสตจักรทั่วไปสนใจแต่กิจกรรมภายในคริสตจักร และความต้องการต่าง ๆ ทางฝ่ายวัตถุ จนละเลยต่อการประกาศ โดยหารู้ไม่ว่ายิ่งละเลยการประกาศและในใจต่อความต้องการทางฝ่ายวัตถุของคริสตจักรมากเพียงใด คริสตจักรก็จะยิ่งอ่อนแอและยากจนมากขึ้นเพียงนั้น

2. ขาดการสอนเรื่องการประกาศ นักประกาศที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง กล่าวว่า มิใช่ปัจจัยสามประการที่จะช่วยให้งานประกาศประสบความสำเร็จ คือ การรู้ การเจริญเติบโต และการไป เราจำเป็นต้องรู้พระทัยของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรในยุคนี้ ว่าพระองค์ทรงต้องการให้คริสตจักรทำอย่างไร เราต้องรู้ถึงความต้องการของคนซึ่งกำลังจะพินาศ ต้องรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ของคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า และการนำข่าวประเสริฐแห่งความรอดไปยังคนเหล่านี้ ท่านรู้ถึงความจริงเหล่านี้ไหม? และได้พยายามทุกวิถีเพื่อให้คริสเตียนเข้าใจถึงสิ่งเหล่านี้ไหม?

3. ความอ่อนแอในชีวิตฝ่ายวิญญาณจิต คริสเตียนจำนวนมากไม่น้อยที่ดำเนินชีวิตแบบ “รอดได้อย่างหวุดหวิด” เขารู้จักพระเยซูคริสต์และพระวจนะของพระองค์มากเพียงพอที่จะให้เขาเป็นคริสเตียนได้ในแต่ละวัน ๆ เท่านั้น คริสเตียนที่มีใจร้อนรนในการเป็นพยาน ต้องเป็นผู้ที่ถวายเป็นจิตใจของเขา

ให้แก่พระเจ้า และมีชีวิตที่เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฉะนั้นจึงยอมให้พระเยซูคริสต์เป็นกษัตริย์ครอบครองบัลลังก์ใจของท่าน

4. ความรักโลก และการปล่อยตัวตามความปรารถนาของเนื้อหนัง คริสเตียนจำนวนมากในปัจจุบันกำลังปล่อยตัวไปกับความสนุกสนานทางฝ่ายโลก และความฟุ่มเฟือย ท่านจงคิดว่าเงินทองที่พระเจ้าประทานให้แก่ท่านนั้น ท่านได้ใช้เพื่อพระเจ้าในการประกาศพระกิตติคุณมากน้อยเพียงใด จงเปรียบเทียบเงินที่ท่านใช้ประกาศพระกิตติคุณ กับเงินซึ่งท่านใช้ปรนเปรอตัวเองเช่น ฌูปายนตร์ เทียวเตร์ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ หนังสือพิมพ์ วารสาร เครื่องดื่ม อาหารว่าง และสิ่งฟุ่มเฟือยอื่น ๆ ท่านไม่รู้สึกละอายหรือ ที่ท่านถวายแก่พระเจ้าน้อยเช่นนี้?

5. ความเห็นแก่ตัว คริสตจักรทั่วไป เอาใจใส่แต่ตัวอาคารโบสถ์ พยายามประดับประดาให้สวยงาม เป็นการรอดถึงความสำเร็จของตัวเองและหมู่คณะ สนใจในการประชุมพิเศษ เช่นงานสังสรรค์ รายการที่สนุกสนานและการอบรมต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่นำประโยชน์มาสู่ตัวเองเท่านั้น แต่ละเลยต่อการนำพระกิตติคุณออกไปให้คนภายนอก

เราคงเคยได้ยินมิใช่หรือว่า “ความรักไม่มีพรมแดน...” ถูกแล้วละครับ ความรักทำให้เราฟันฝ่าอุปสรรคได้นานาประการ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรักของพระเจ้า นั้นใหญ่หลวงยิ่งนัก เพราะชนะได้สิ้น แม้กระทั่งความตาย

6. ขาดการสอนเกี่ยวกับการ “ให้” ตามที่กล่าวไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ สอนว่า จงถวายสิบลดแก่พระเจ้า ซึ่งหมายถึง สิบลดของรายได้ รวมทั้งเวลาของท่านด้วย ท่านได้แบ่งเวลาและทรัพย์สินในส่วนที่เป็นของพระเจ้าให้พระองค์หรือไม่

7. สาเหตุสุดท้าย ที่นำสู่ข้อขัดข้องทุกอย่างคือ ขาดความรักที่แท้จริงต่อพระคริสต์ หากท่านรักพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริงท่านจะสามารถเอาชนะอุปสรรค และความทุกข์ยากได้ทุกอย่างพระเยซูคริสต์ตรัสถามว่า “ท่านรักเราหรือไม่?” ท่านจะตอบอย่างไร ท่านรักพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่?

เราคงเคยได้ยินมิใช่หรือว่า “ความรักไม่มีพรมแดน...” ถูกแล้วละครับ ความรักทำให้เราฟันฝ่าอุปสรรคได้นานาประการ และ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรักของพระเจ้า นั้นใหญ่หลวงยิ่งนัก เพราะชนะได้สิ้น แม้กระทั่งความตาย

สาม เหตุผล 7 ประการ ที่เราควรถือเอาการเป็นพยานและการประกาศกิตติคุณเป็นงานสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา

1. หน้าที่ อาจารย์เปาโลได้สรุปถึงสาเหตุที่ท่านจำเป็นต้องประกาศพระกิตติคุณว่าเพราะ “ข้าพเจ้าเป็นหนี้ เหตุที่เป็นหนี้ เพราะพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสั่งให้ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ทั่วโลก พระองค์ได้ทรงมอบความไว้วางใจในเรื่องการประกาศให้ข้าพเจ้าแล้ว เมื่อคนอื่นได้นำข่าวประเสริฐมาให้ข้าพเจ้า ก็เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องส่งข่าวประเสริฐต่อไปให้ผู้อื่น” การไม่ประกาศจึงเป็นความผิดอย่างร้ายแรง เพราะเป็นการขัดต่อคำสั่งของพระเยซูคริสต์ เป็นการทำลายความไว้วางใจของพระเจ้าที่ได้มอบให้แก่เรา เป็นการทำลายดวงวิญญาณซึ่งกำลังพินาศ

2. ความเมตตา ผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าจำนวนมาก ยังมีชีวิตอยู่ในความผิดบาป เป็นทาสของความชั่ว หลายคนอยู่ในสภาพที่หมดหวัง เสรีโสภ พวกเขาไม่มีสันติสุขในใจเหมือนท่านไม่มีความยินดีที่จะร่วมนมัสการในโบสถ์ อ่านพระคัมภีร์เหมือนท่าน ไม่มีความมั่นใจใด ๆ ในอนาคต นอกจากนั้นยังมีปัญหาสารพัดอย่างทับถมในชีวิตของเรา ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถช่วยได้ท้ายที่สุดเขายังต้องพบกับความพินาศนิรันดร์ในบึงไฟ ท่านมีของดีทุกอย่างที่คนเหล่านี้ต้องการ ท่านจะไม่มีใจเมตตาต่อเขาแม้แต่เล็กน้อยเชียวหรือ?

3. ผลการประกาศ พระเจ้าตรัสว่า “ถ้อยคำที่ออกไปจากปากของเรา จะไม่ได้กลับมายังเรา โดยไร้ผล และโดยยังมีได้ทำอะไรให้สำเร็จตามความพอใจของเรา และสัมฤทธิ์ผลสมประสงค์ดังที่เราได้ใช้มันไปทำฉันนั้น” (อิสยาห์ 55:11) พระเจ้าได้ทรงอวยพรการประกาศข่าวประเสริฐในหลายประเทศมาแล้ว จนบางประเทศเกิดการฟื้นฟูใหญ่ เช่น ประเทศเกาหลี อินเดีย และที่อื่น ๆ ทั่วโลก คนที่กลับใจใหม่กำลังเพิ่มขึ้นในคริสตจักรอย่างรวดเร็ว หากท่านทำตามหน้าที่ของท่านในการเป็นพยานและการประกาศโดยหว่านเมล็ดแห่งพระกิตติคุณลงในจิตใจของผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า เชื่อแน่ว่า พระเจ้าทรงอวยพรให้มีการเก็บเกี่ยวที่นำความชื่นชมยินดีมาสู่ท่าน

4. การกระทำพระราชกิจอย่างใหญ่หลวงของพระเจ้าในยุคนี้ ทำให้เรารู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องร่วมงานกับพระเจ้า ในสมัยของท่านอิสยาห์ ท่านเห็นสุกนิมิตของพระเจ้า “พระรัศมีแห่งพระองค์ปกทั่วพิภพโลก” (อิสยาห์ 6:3) ขณะนี้พระเจ้าทรงกำลังสำแดงพระสง่าราศีของพระองค์ให้ทั่วโลกรู้จัก โดยให้พระกิตติคุณของพระองค์เผยแพร่เข้าไปในทุกแห่ง และมีคนกลับใจใหม่เป็นจำนวนมากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน พระเจ้าทรงกำลังเทฝนห่าใหญ่แก่พื้นแผ่นดินที่แห้งผาก ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องร่วมมือกับพระองค์

5. การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า จะได้ประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14) หมายถึงหลายอย่างแห่งการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ได้เกิดขึ้นแล้ว แต่พระเยซูคริสต์จะยังไม่เสด็จมาจนกว่าข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์จะได้ประกาศไปยังทุกแห่ง ฉะนั้น การประกาศและการเป็นพยานของเราจึงเป็นการเตรียมทางให้พระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาเร็วยิ่งขึ้น

6. ความรักของพระคริสต์ ได้กล่าวแล้วว่า เหตุที่เราขาดความซื่อสัตย์ในการเป็นพยาน เพราะเราขาดความรักที่มีต่อพระคริสต์ ขอให้เรานึกถึงความรักของพระเยซูที่มีต่อเราอีกครั้งหนึ่ง ครั้งหนึ่งท่านเป็นคนที่หลงอยู่ในความผิดบาป แต่พระองค์ทรงรักท่าน แสวงหาท่านจนพบ และโดยความรักของพระองค์ที่มีต่อท่าน พระองค์ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์บนไม้กางเขน เพื่อไถ่ท่านให้รอดพ้นจากความผิดบาป โดยความรักนั้น ท่านจึงมีความเชื่อและความหวังในสง่าราศีแห่งแผ่นดินสวรรค์ และโดยความรักของพระองค์ ท่านก็ได้รับความสุข ความยินดี และพระพรทุกอย่าง พระเยซูคริสต์ทรงรักท่านมากเช่นนี้ท่านจะไม่รักพระองค์บ้างหรือ? พระองค์ตรัสเรียกท่าน เหมือนดังที่ตรัสเรียกอาจารย์เปาโลในสภาพของชาวมาระโดเนียว่า “ขอโปรดมาช่วยข้าพเจ้า” (กิจการ 16:9) เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรดูฝูงแกะที่กำลังหลงทางไป พระองค์ตรัสว่า “ท่านรักเราหรือ?... จงเลี้ยงรักษาแกะของเรา” (ยอห์น 21:16) ท่านรักพระเยซูคริสต์มากพอที่จะทำตามคำเรียกร้องของพระองค์ไหม? พระองค์ทรงเรียกท่านด้วยพระสุรเสียงที่ก้องกังวานว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก” (มัทธิว 28:19)

7. พระพรที่ได้จากการเป็นพยาน ทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้ท่านเป็นคริสเตียนที่เต็มไปด้วยความยินดี และชัยชนะได้คือ ท่านจะต้องดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนที่แท้จริง และนำความรักพระคุณตลอดจนความรอด ซึ่งพระคริสต์ประทานให้ท่านไปแบ่งปันให้แก่คนอื่น

ถ้าพระคริสต์ยังคงประทับอยู่ในโลกนี้ เหมือนเมื่อก่อนพระองค์จะเสด็จดำเนินไปหาดวงวิญญาณทั้งหลายที่อยู่ในความมืดและที่กำลังหลงหายไปด้วยพระองค์เอง พระองค์จะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อช่วยพวกเขา พระองค์จะทรงตะโกนบอกให้พวกที่กำลังอ่อนเปลี้ยมีภาระหนักอีกครั้งหนึ่งว่า “บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อยจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28) แต่บัดนี้พระเยซูคริสต์มิได้ทรงประทับอยู่ในโลก ในสภาพของเลือดเนื้ออย่างเราทั้งหลายพระองค์ทรงต้องการใช้มือ เท้า และเสียงของท่าน เพื่อช่วยคนผิดบาปให้รอด ท่านยินดีให้พระองค์ใช้ไหม? ในวันที่พระองค์เสด็จมาประทานบำเหน็จแก่คนของพระองค์ ท่านจะได้ยินพระองค์ตรัสแก่ท่านใหม่ว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาแผ่นดินซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก เพราะว่าเมื่อเราอยากอาหาร ท่านก็ได้จัดหาให้เรา

พระเยซู ๓ รัส ยามว่า

ท่านรักเราหรือ

ท่านจะตอบอย่างไร

- รัก
- ไม่รัก
- ไม่รู้

ท่านรักเราหรือ? จงเสียของดูแลแกะของเรา

บุคคลที่มีความแน่วแน่ในพระเยซูคริสต์ ย่อมจะไม่วิตกกังวล
หรือลี้ใจ เป็นอันขาด เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาเช่นนี้

กิน เรากระหายน้ำท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้าท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้...เราบอกท่าน
ทั้งหลายตามจริงว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่ผู้เล็กน้อยที่สุดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรา ก็เหมือนท่านได้
กระทำแก่เราด้วย” (มัทธิว 25:34-40)

ความรอดเป็นสิ่งที่แน่นอน

ความปรารถนาอันสูงสุด ในชีวิตคริสเตียน ก็คือ “ความรอด” แต่ที่น่าแปลกก็คือ มีคริสเตียนเป็นอันมากไม่แน่ใจในความรอดของตน และไม่รู้ว่าคุณได้รับความรอดหรือยัง *ทั้ง ๆ ที่พระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ในการส่งพระเยซูพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ให้ลงมารับความทุกข์เวทนามาอย่างเจ็บปวดรวดร้าว และสิ้นพระชนม์ในโลก ก็เพื่อให้มนุษย์ได้รับความรอด*

ความรอดเป็นสิ่งที่แน่นอน เป็นหนังสือเล่มเดียวที่กล่าวถึงความรอดไว้อย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะ เจลยข้อกังขาและให้ความสว่างแก่ท่านทุกแง่มุม รูปเล่มสวยกะทัดรัด ราคาถูกเป็นพิเศษ

สั่งซื้อได้ที่

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปทุมโพธิ์

นครหลวงฯ, 4